

Bòlit, Centre d'Art Contemporani. Girona
MEMÒRIA 2019

BÒLIT, CENTRE D'ART CONTEMPORANI. GIRONA	3
1. EXPOSICIONS I ACTIVITATS.....	5
1.1 Lloc, memòria i salicòrnies	5
1.2. Les imatges eco	9
1.3. Benvinguts a la plaça!	14
1.4. Aparences. Fotografia a la Col·lecció Banc Sabadell	19
1.5. Via Làctia.....	20
1.6. J(e m)'accuse o la mort de l'autor	21
1.7. (Diàlegs).....	26
1.8. Ascension. Bill Viola	29
1.9. El mamporrero y otros síntomas/ L'apuntador i altres símptomes.....	33
2. EXPOSICIONS DE PETIT FORMAT I ACTIVITATS	37
2.1 Microgrames	37
2.2. Entre dos aigua.....	38
2.3.Plantar Maduixes	39
2.4.Mapa Katàrtik.....	39
2.5. Expositant cinema collage.....	41
2.6. 2.30 (work in progress)	42
3. ACTIVITATS PARTICIPATIVES, MEDIACIÓ I COL·LABORACIONS	43
3.1 Taller infantil de serigrafia.....	43
3.2 Homenatge a Madeleine Spierer.....	44
3.3 Les imatges del cos: desig, sexualitat i drets	45
3.4 Presentació: Cucut	47
3.5 Catàleg i vídeo de l'exposició "Diàlegs amb el misteri"	49
3.6 Dia Internacional de l'Art (2019).....	49
3.7 Art & Gavarres.....	51
3.8 Premi producció en vídeo XAV, LOOP i Arts Santa Mònica.....	54
3.9 Festival Inund'Art.....	55
3.10 Cicle AA d'accions i intervencions ARBAR.....	56
3.11. Cicle de conferències: Què pot una ficció? Imaginació, política i ficció	57
4. ITINERÀNCIES	58
4.1 COMPLICITATS I SINCRONIES	58
4.2 LES IMATGES ECO	59
5. EXPOSICIONS EN COL·LABORACIÓ.....	60
5.1 FOC D'AQUELL FOLL.....	60
6. CICLE 'REPENSAR EL CENTRE D'ART CONTEMPORANI'.....	61

7.	PROJECTE RESIDÈNCIES D'ARTISTES I COMISSARIS. INTERCANVIS, COL·LABORACIONS I ACTIVITATS	64
8.	SERVEI EDUCATIU.....	77
8.1	Recursos educatius per escoles.....	78
8.2	Curset de d'Estiu d'Art Contemporani	81
8.3	Curset de Nadal d'Art Contemporani.....	82
8.4	Bòlit Mentor	83
8.5	Curs de comissariat.....	83
9.	EDICIONS	85
10.	MEDIACIÓ / ACCESSIBILITAT	85
11.	PROJECTE DE DOCUMENTACIÓ	86
12.	SERVEI DE COMUNICACIÓ	88
13.	COL·LABORACIONS I XARXES	90
14.	EQUIP DEL BÒLIT	90
15.	DADES USUARIS	92
16.	PRESSUPOST	93

BÒLIT, CENTRE D'ART CONTEMPORANI.

GIRONA

El Bòlit, Centre d'Art Contemporani. Girona és un equipament cultural de titularitat municipal que té com a finalitat promoure i difondre exposicions, activitats integrades i vinculades, com ara tallers, cicles de conferències, intervencions urbanes, propostes específiques i treballs en procés vinculades al pensament contemporani, tot cercant la participació de la ciutadania.

Pel que fa a l'abast de la seva actuació en el territori, d'una banda el Bòlit vol actuar en complicitat amb les iniciatives i programes portats a terme a les comarques gironines, treballant i promovent la col·laboració i l'intercanvi de projectes. D'altra banda, la producció creativa del Centre es vincula a d'altres contextos i espais de recerca i creació internacionals.

Una de les funcions del centre és donar suport i estructurar les iniciatives artístiques en el camp de les arts visuals no només de la ciutat de Girona sinó també del territori gironí, el Bòlit desplega activitat a les comarques gironines i col·labora estretament amb les iniciatives més destacades en l'activitat a l'entorn de l'art contemporani, com són l'escola Municipal d'Art i els festival d'arts visuals que es celebren a Girona i comarques Gironines com són Inund'art, Art i Gavarres, etc., propostes que han expandit el radi d'actuació del centre a la ciutat i al territori respectivament

Altres activitats de context son la celebració del Dia internacional de l'Art (amb els més de 50 agents públics i privats que hi involucra), el projecte educatiu Bòlit Mentor que arriba als instituts de comarques gironines (Girona i Banyoles) i a l'estiu el programa *Diàlegs: pintura, música i patrimoni* a la Canònica de Santa Maria de Vilabertran.

Son vàries les línies de treball que s'han consolidat al llarg de 2019. A nivell expositiu, les mostres a l'espai del Hall del Bòlit_PouRodó han esdevingut un nou aparador de projectes de més petit format. D'altra banda, els cursets d'estiu i Nadal d'art contemporani adreçats al públic infantil s'han fet un lloc en la programació fora del període lectiu. Pel que fa al programa de residències de comissaris, durant 2019 s'ha inaugurat la primera exposició resultant de l'estada de prospecció d'un comissari i s'ha començat a preparar la de 2020 també fruit de les mateixes circumstàncies.

Nova seu del Bòlit i 10è aniversari del centre

Així com el 2017 va ser un any important pel Centre degut a la inauguració de la nova seu al Barri Vell de la ciutat (recuperant novament per l'art contemporani l'antic local de la desapareguda Fundació Espais, al Pou Rodó), 2018 i 2019 ho han estat per la celebració del 10è aniversari del Centre.

La celebració de l'aniversari, que es va estendre des de l'octubre de 2018 a l'octubre de 2019 va consistir en un cicle de conferències i taules rodones que volia aportar reflexions i propostes de futur pel centre amb el títol de 'Repensar el Centre d'Art Contemporani'. També es van editar per a l'ocasió una postal, un got i una bossa commemoratius de l'esdeveniment.

2019 també ha estat l'any de la consolidació a nivell d'equipament de ciutat de la seu del Pou Rodó, 7-9 a l'antic local de la desapareguda Fundació Espais, que ha permès, entre d'altres coses, una major interacció de l'equip amb el teixit artístic del territori.

Horaris dels espais expositius

Bòlit, Centre d'Art Contemporani. Girona

Plaça Pou Rodó 7-9 / 17004 Girona

Dimarts i dimecres de 10 a 15h

Dijous i divendres de 10 a 15h i de 15.30 a 20.30h

Dissabtes d'11 a 14h i de 17 a 20.30h

Diumenges i festius d'11 a 14h

Bòlit_StNicolau

Plaça de Santa Llúcia, 1 / 17007 Girona

Dimarts i dimecres de 10 a 15h

Dijous i divendres de 10 a 15h i de 15.30 a 19h

Dissabtes d'11 a 14h i de 17 a 19h

Diumenges i festius d'11 a 14h

Bòlit_LaRambla

Rambla de la Llibertat, 1 / 17004 Girona

De dilluns a divendres de 9 a 19h

Dissabtes de 9 a 14h i de 16 a 19h

Diumenges de 9 a 14h

PROGRAMACIÓ 2019

Durant 2019 la programació del Bòlit s'ha desplegat en les tres seues expositives del centre: Bòlit_PouRodó, Bòlit_StNicolau i Bòlit_LaRambla així com en d'altres espais del territori gironí i català.

A l'oferta expositiva habitual s'hi ha sumat les línies de treball desplegades des d'anys anteriors com ara el projecte educatiu de centre, les activitats participatives, de mediació i de context; el projecte de residències d'artistes i comissaris; el servei de documentació i arxiu; les edicions i les convocatòries obertes en diferents modalitats. Durant el 2019 s'ha consolidat el servei de mediació de públics capaç d'atendre, de manera personalitzada, els visitants individuals i els grups i s'ha començat a treballar en el pla d'accessibilitat.

1. EXPOSICIONS I ACTIVITATS

1.1 Lloc, memòria i salicòrnies

Ivó Vinuesa, Isadora Willson, Jordi Morell, Esteve Subirah i Joan Vinyes

Comissariada per Martí Peran

Del 14 de desembre de 2018 al 13 de gener de 2019

Bòlit_LaRambla, Sala Fidel Aguilar

En el marc del projecte Life Pletera, promogut per procedir a la desurbanització i restauració de la maresma de la Pletera a Torroella de Montgrí (vegeu www.lifepletera.com), s'ha produït una anomalia: incorporar a aquest procés de regeneració natural una sèrie d'intervencions artístiques dessota l'epígraf Lloc, memòria i salicòrnies.

El propòsit d'aquestes intervencions no és gens habitual. Una estratègia ordinària faria pensar que, tal com s'esdevé en molts entorns urbans, l'art apareix a posteriori, quan l'actuació científica, seriosa i professional ja ha enllestit la feina i es considera interessant injectar unes empremtes de caràcter estètic que museïtzin l'entorn objecte de l'actuació per tal de fer-lo més atractiu. En aquest cas, la metodologia de treball ha estat del tot diferent. Els projectes artístics s'han plantejat com a processos de recerca desplegats durant i en l'interior mateix del procés de regeneració natural, per afavorir d'aquesta manera que l'aproximació a l'entorn dels uns (científics) i dels altres (artistes) esdevingui un diàleg capaç de reorientar la tasca de tots els protagonistes.

Darrere de les intervencions aplegades a Lloc, memòria i salicòrnies bateguen múltiples objectius: imbricar l'acció cultural en l'interior d'un projecte de caire científic; contribuir a rumiar la noció de paisatge de manera complexa; afavorir una aproximació a les memòries del lloc; problematitzar la pròpia idea de regeneració, i contribuir a la difusió d'una intervenció paisatgística amb vocació pública.

Els artistes que han participat al projecte són Jordi Morell, Esteve Subirah, Joan Vinyes, Ivó Vinuesa i Isadora Willson.

Aquesta exposició és una adaptació de la que es va poder veure al Museu de la Mediterrània del 19 de maig al 27 de juny de 2018.

Obres:

Jordi Morell *La Pletera: un cas d'entretemps* (2015-2018)

Impressions digitals. Mides variables

El treball és una aproximació personal i atenta a l'entretemps que ha afectat l'àrea de la Pletera durant tot el procés de regeneració. En aquest interval específic de temps se solapen processos de desaparició (la urbanització) i aparició (la regeneració biològica), es combinen rastres de l'acció natural amb l'acció humana i s'interseccionen capes que emergeixen cap a la superfície amb d'altres que s'enfonsen i es foraden. En aquesta dinàmica constant, el territori esdevé un arxiu inestable de tota mena de senyals i materials. El projecte proposa treballar amb el registre d'aquesta activitat ambivalent del territori creant diferents relats paral·lels de caràcter poètic, científic o documental sense cap jerarquia. Tota la documentació esdevé així un testimoni de l'experiència del lloc que insinua l'entretemps com a única categoria temporal capaç de consignar la naturalesa inestable de qualsevol territori.

Esteve Subirah *Forma 26 Pletera* (2015-17)

Intervenció a la Pletera. Resta d'urbanització, formigó gunitat, pigment colorant negre, 1500 x 600 x 170 cm.

Malgrat que en el procés de regeneració de la Pletera era previst desmantellar tot el passeig pavimentat, el projecte d'Esteve Subirah n'ha conservat un fragment -corresponent a l'1% del total- que, un cop s'ha recuperat la cota natural, ha esdevingut una plataforma de 90 m² que ha estat consolidada mitjançant el sistema de pedra seca i un tractament de formigó projectat. Aquesta resta de la urbanització roman, doncs, com una plataforma

exempta, una mena de no monument que, en lloc de commemorar res, més aviat convida a fer-ne un ús ocasional en qualitat d'espai disponible, mirador i punt d'escolta. Forma 26 Pletera és, per tant, un treball d'arqueologia de futur, una marca feta de resta que queda a disposició per a usos futurs imprevisibles. Per tal d'emfasitzar això, el treball es complementa amb una sèrie de registres sonors capturats des de Forma 26 Pletera durant tot el procés de regeneració de l'indret.

Ivó Vinuesa *HUMAN NATURE*

4 vídeos simultanis

La primera fase de la urbanització de l'àrea de la Pletera que es va executar el 1988 no ha estat afectada pel projecte de restauració de la maresma. Una illa de cases roman al costat del paratge natural recuperat. *HUMAN NATURE* és un projecte cinematogràfic articulat en quatre capítols estacionals que, mitjançant un estil narratiu que emula amb ironia el to èpic dels documentals de natura, proposa una aproximació al peculiar ecosistema urbà d'aquestes cases d'estiueig que conviuen amb un entorn natural recuperat. El resultat és una paradoxa. Si en primera instància l'espai urbanitzat hauria de provocar una activitat constant i cridanera atesa la presència humana, contrastada amb l'assossec que es pressuposa a l'espai natural, el que s'esdevé és quasi el contrari: mentre l'àrea de la maresma és objecte d'un tràfec continu, a voltes de caràcter subtil però tenaç, la urbanització travessa les estacions de l'any de forma quasi impertèrrita abans no arriba el brogit de l'estiu.

Joan Vinyes *S/T* (2015-2017)

Intervenció a la Pletera. Columnes recuperades

El projecte proposa construir una ruïna mitjançant una sèrie de columnes procedents de l'enderroc de les rotondes de l'antic passeig urbanitzat. L'objectiu és fer present un fragment de la Pletera urbanitzada que, més enllà d'evocar el passat immediat de l'indret, romangui com un element descontextualitzat i sotmès a un procés d'interacció amb l'ecosistema natural de l'entorn recuperat. Les columnes, soterrades de forma escalonada, instal·len el temps en una doble direcció: tan aviat sembla que s'enfonsen com que emergeixen de sota terra. Aquesta ambivalència es redobla amb el comportament natural de l'aiguamoll, que en el seu cicle natural viurà diferents episodis d'inundació. La ruïna opera, doncs, com una frontissa que rumoreja l'evidència que el territori de la Pletera continua vulnerable davant infinites mutacions.

Isadora Willson *Miratges* (2015-2018)

Vídeo: 64'46" i edició de postals

El treball gravita entorn dues qüestions: la memòria i la idea d'especulació. En relació amb la memòria, es rescaten diferents relats vinculats a la zona de la Pletera -en les fases de preurbanització, urbanització i desurbanització- mitjançant una col·lecció d'entrevistes a diversos veïns que, amb els seus records, permeten construir una mena d'intrahistòria del lloc. A partir d'aquest material documental es construeix un imaginari de la Pletera de caràcter coral, en l'interior del qual conviuen diferents experiències i diferents percepcions del lloc. Així mateix, el projecte proposa reconduir la idea d'especulació que travessa la Pletera des del vessant econòmic (urbanització) i ecològic (regeneració) fins a la ficció: una sèrie d'aquarel·les reproduïxen el(s) paisatge(s) de la Pletera a partir del registre de les esmentades descripcions orals. El projecte es completa amb l'edició en format postal d'algunes d'aquestes aquarel·les per tal d'emfasitzar el caràcter mnemònic del treball i per afavorir un ús interactiu amb el públic.

1r i 2n cicles d'intervencions artístiques a la caseta elèctrica de la Pletera - l'Estartit
Col·lectiu Buit
Vídeo Cultural Rizoma SCCL / Rita Andreu

Lloc, memòria i salicòrnies s'ha desenvolupat en un període dilatat en el temps, tres anys de treballs d'investigació i producció artística. Atesa aquesta circumstància temporal i buscant mantenir la tensió i l'atenció sobre el projecte, es va creure necessari programar un cicle d'intervencions artístiques en una de les casetes dels serveis elèctrics que hi ha a l'indret. La periodicitat va ser bimensual i les intervencions es farien sobre els 100m de mur blanc de la caseta.

Per tal de fer-ho possible, el col·lectiu local BUIT vam agafar el compromís de coordinar el cicle d'intervencions i de tenir cura dels artistes en les necessitats de producció, allotjament i acompanyament. Als artistes convidats se'ls demanava que busquessin una connexió amb el lloc, que la seva aportació fos des de La Pletera i no tant, per a la Pletera. De mica en mica van convertir l'espai en una mena d'obrador on natura, art, espai públic i públics, es relacionaven de manera fluida.

Les intervencions a la caseta s'han desenvolupat mentrestant se succeïen els treballs de desurbanització i restauració de la maresma, implicant això que l'entorn de la caseta es trobava en un procés de transformació accelerada. Aquesta singularitat ha fet que la percepció de l'espai hagi influït de manera diferent en el treball de cada artista, també el públic que ens ha acompanyat ha percebut l'espai canviant de la Pletera.

Artistes 1r cicle (19.11.16-31.08.17): Mar Serinyà, Jofre Oliveras, Pep Aymerich & Jordi Esteban, INDI i Nico Feragnoli

Artistes 2n cicle (30.09.17-31.08.18): Barbara Cardella, n'UNDO, Job Ramos, Lúa Coderch i Pere Noguera

1.2. Les imatges eco

Isaki Lacuesta

A cura de Carme Sais

Del 25 de gener al 28 d'abril de 2019

Bòlit_LaRambla, Sala Fidel Aguilar, Bòlit_PouRodó i Bòlit_StNicolau

El Centre Pompidou de Paris va acollir el 2018 una retrospectiva d'Isaki Lacuesta, comissariada per Sylvie Pras i coordinada per Judith Revault. En aquesta exposició es van presentar dues noves instal·lacions Les imatges eco i Els films dobles que recreaven imatges sorgides tant de creacions anteriors com de noves filmacions en diversos indrets del món.

Les dues videoinstal·lacions estrenades a París es presenten ara a Catalunya formant part de l'exposició "Les imatges eco", la qual incorpora dues obres més, la videoinstal·lació La tercera cara de la Lluna que Lacuesta ha creat especialment per a la capella de Sant Nicolau en col·laboració amb l'escultor gironí Pep Admetlla, i Lunaby, un video-poema que Isaki Lacuesta dedica a la seva filla Luna.

Aquesta trilogia de videoinstal·lacions de gran format i el video-poema posen en relleu la capacitat creativa i pluridisciplinar d'Isaki Lacuesta com a artista visual, una faceta que ha desenvolupat des dels inicis de la seva carrera artística. Lacuesta parteix del cinema i les arts visuals per investigar nous formats de presentació de les obres, buscant la col·laboració amb creadors d'altres disciplines per generar obres sorprenents per la riquesa de mirades, veus i combinacions.

Les imatges eco

Isaki Lacuesta, 2018

8 projeccions digitals HD sincronitzades, 23', b/n i color, sonora

Producció Centre Pompidou, Institut Ramon Llull, Bòlit, Centre d'Art Contemporani. Girona i Arts Santa Mònica

"Un llibre sagrat diu que Déu pronuncia una paraula, però que n'escoltem dues, i que mai no són les mateixes. A la cantonada del meu carrer hi ha un monestir romànic amb un claustre on els capitells representen notes musicals. El meu capitell preferit és una sirena amb dues cues simètriques, entre les quals hi ha un ull vertical. Pot ser que aquesta doble cua representi les dues notes que percebem alhora, però que volien fer-nos escoltar una altra cosa?"

La sirena, de tota manera, no apareix en aquesta instal·lació.

No crec en Déu, però, per contra, crec en aquesta doble paraula, en tot allò que es dissocia, barreja i canvia de sentit. D'una manera senzilla i natural, el cinema sempre produeix aquesta duplicitat : estem al mateix temps en dos llocs i en dos temps diferents.

Aquesta instal·lació parteix d'imatges filmades a Sud-àfrica, Rússia, Cuba, Qatar, Espanya, al costat de casa meva i intenta respondre la pregunta que el Centre Pompidou em va formular: "Où en êtes-vous? ". Vaig contestar "Sóc aquí i allà al mateix temps". D'aquí "Les imatges eco": imatges que he vist i filmat, que em recorden d'altres imatges, que mai no he vist ni filmat."

Isaki Lacuesta, 2018

Els films dobles

Isaki Lacuesta, 2018

18 vídeos en HD en 9 pantalles LCD, b/n i color, mudes i sonores

Producció: Centre Pompidou, Institut Ramon Llull, Bòlit, Centre d'Art Contemporani. Girona i Arts Santa Mònica

"El desdoblament i la dualitat són al centre de la creació d'Isaki Lacuesta. Des de les seves primeres pel·lícules, s'interessa per les figures, els llocs i les històries que es fan eco entre elles. Veure i reveure, des de diferents perspectives: el treball de recerca i d'estudi que duu a terme Isaki Lacuesta imposa el fet de revisar, de retornar d'una altra manera.

Més que un mètode, es dibuixa una política, i les pel·lícules es desdoblen. Un curt inclou un llargmetratge. Un documental precedeix una ficció sobre el mateix tema. Un projecte dóna naixement a dues obres. Un retrat es desdobla en dos films que tenen entre ells un

interval de dotze anys. Un llargmetratge té dues versions amb finals diferents. Un país s'aborda des de dues vessants, la individual i la col·lectiva.

Per introduir-nos a la seva instal·lació, "Les imatges eco", i conduir-nos cap a ella, el cineasta exposa un seguit de retorns, simetries, oposicions i jocs de mirall, replicant de dues en dues les imatges de les seves pel·lícules."

Judith Revault D'Allones

Comissària de la retrospectiva d'Isaki Lacuesta al Centre Pompidou, 2018

Lunaby

Isaki Lacuesta, 2015

35", extracte 4', DCP, b/n i color, sense diàlegs

Realitzada pel projecte d'Eiga Ongaku, a Kioto i Nagoya, amb música original de Daniel Fígols Cuevas, i inclosa a pel·lícula col·lectiva The Darkness Collection.

Es tracta d'una cançó de bressol, dedicada a la Luna, filla d'Isaki Lacuesta i Isa Campo, filmada amb l'única llum de la lluna, que intenta imaginar els pensaments d'un bebè les hores abans de néixer.

La tercera cara de la lluna

Isaki Lacuesta i Pep Admetlla

Girona, 2019

Videoinstal·lació, 7 projeccions digitals HD i escultura transitable de fusta pintada

Fusteria: Pep Aymerich

Direcció tècnica audiovisual: Albert Coma

Producció: Bòlit, Centre d'Art Contemporani. Girona i Arts Santa Mònica

"Un hombre exclusivamente racional es una mera abstracción; jamás se encuentra en la realidad"

Mircea Eliade, 2018 (Lo sagrado y lo profano. Barcelona: Paidós, 2018)

Explica Isaki Lacuesta que les projeccions de "La tercera cara de la lluna" juguen amb l'anamorfosi, seguint amb la tradició del quadre de Hans Holbein Els ambaixadors. En aquesta obra, Isaki Lacuesta es desmarca de la presència realista dels seus personatges per crear unes imatges secretes que s'instal·len al límit entre l'abstracció geomètrica i la figuració. Cadascuna de les imatges que trobarem en les seqüències i en el nostre recorregut per l'espai i l'obra, són ambaixadores de països misteriosos, xiuxiuejats a cau d'orella.

Per la seva banda, l'escultor Pep Admetlla explica l'obra amb aquest text: "La potència del lloc ens ha permès crear una arquitectura que pren l'atmosfera de l'espai com un element més dins el cos anatòmic del projecte. El tot transitable. Aquí, la "forma" es un intrús que parla i que demana, que muta entre les nostres mans fins a esdevenir volum contundent, que no fa concessions, ni té intenció d'amagar res de les seves pells - ni taques, ni ferides - però que en canvi fractura la mirada, crea tensions amb el preexistent, tensiona l'atmosfera i la desplaça."

L'obra és un diàleg entre disciplines, entre el cinema i l'arquitectura, entre l'art visual i l'escultura. És fruit del diàleg entre dos creadors que es troben i s'engresquen mútuament per anar més enllà, més a fons i més amunt, per crear un món creatiu ampli a través dels sentits. És, en definitiva, un punt de trobada i d'interacció entre la creació visual d'Isaki Lacuesta i l'arquitectura transitable de Pep Admetlla.

Aquesta exposició és una coproducció de Bòlit, Centre d'Art Contemporani, Arts Santa Mònica, Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya i Centre Pompidou
En col·laboració amb l'Institut Ramon Llull i el Centre d'Art Contemporani Fabra i Coats
Amb el suport de la Fundació Banc de Sabadell
Hi col·laboren LOOP Festival, Cinema Truffaut, Museu del Cinema de Girona i Filmoteca de Catalunya

Visites comentades

Recorregut per les tres instal·lacions i el vídeo poema que formen l'exposició "Les imatges eco" d'Isaki Lacuesta

Dissabtes a les 11 h

Bòlit_PouRodó

Activitat gratuïta

9 de febrer de 2019 a càrrec d'Isaki Lacuesta

9 de març de 2019 a càrrec de Carme Sais

30 de març i 27 d'abril de 2019 a càrrec de l'equip de mediació del Bòlit

Conversa

Els ecos de la imatge

Conversa entre Isaki Lacuesta i Jorge Fuembuena

Dimecres 13 de febrer de 2019, 18.30h

Bòlit_PouRodó

Jorge Fuembuena és el fotògraf que col·labora habitualment amb Isaki Lacuesta i actualment es troba a Girona amb motiu de l'exposició "Les imatges eco".

Fuembuena concep la fotografia com a eina de meditació i recerca entorn a incerteses múltiples. Les seves fotografies ofereixen reflexions sobre els mecanismes de construir i representar la realitat.

En aquesta conversa Lacuesta i Fuembuena abordaran els límits de la naturalesa de la imatge i les relacions entre cinema i fotografia des dels seus respectius treballs explorant les fronteres entre el documental i la ficció, entre la realitat i desig.

Fins el 28 d'abril el hall del Bòlit_PouRodó acull una petita exposició de fotografies realitzades per Fuembuena durant el rodatge de la pel·lícula Entre dos aigua.

Projecció

La leyenda del tiempo i Entre dos aigua

Presenten: Isaki Lacuesta i Àngel Quintana

3 d'abril de 2019 a les 18.30h

Cinema Truffaut

La leyenda del tiempo, 2006

Dues històries paral·leles amb el comú denominador de l'admiració pel cant de Camarón de la Isla: les d'Israel, un noi de San Fernando que canta flamenc i al qual li està canviant la veu, i la de Makiko, una jove japonesa que desitja cantar com Camarón i decideix viatjar fins a Andalusia per poder expressar tots els seus sentiments a través del cant.

Entre dos aguas, 2018

Isra i Cheíto són dos germans que han pres camins molt diferents en la vida. Quan l'Isra surt de la presó i Cheíto acaba una llarga missió enrolat a la Marina, tots dos tornen a la illa de San Fernando. El retrobament dels germans renovarà el record de la mort violenta del seu pare quan eren nens; la necessitat de reprendre les seves vides i reconciliar-se amb ells mateixos els unirà de nou. Dotze anys després de *La leyenda del tiempo* Isaki Lacuesta torna a San Fernando.

Conversa

El cinema que agradava a Tomàs Mallol
Isaki Lacuesta Conversa amb Íngrid Guardiola
Memorial Tomàs Mallol
Dijous 20 de juny a les 19 h
Museu del Cinema

Tomàs Mallol va ser un cineasta incansable que va conformar una obra immensa que cal reivindicar com una de les millors obres del cinema amateur a Catalunya. Tota la seva filmografia es va realitzar des dels marges de la indústria, des de la més absoluta llibertat, amb una clara vocació artística i un perfeccionisme formal evident.

Aquesta idea de cinema el va acompanyar sempre, també quan era espectador i anava al cinema i els directors que més li agradaven van ser sempre aquells que van practicar aquesta idea de cinema.

Isaki Lacuesta era un dels cineastes que més agradava a Tomàs Mallol és per això que proposem aquesta conversa entre el cineasta i la crítica de cinema Íngrid Guardiola com un homenatge a la manera de fer i entendre el cinema que tenia Tomàs Mallol.

1.3. Benvinguts a la plaça!

Bòlit Mentor 2018/2019

Ariadna Serrano i Maria Bosch; Marta Rosell i Roc Domingo; Anna Vilamú i Albert Gironès
Comissari: Rafel G. Bianchi

Del 3 de maig al 2 de juny de 2019

Inauguració divendres 3 de maig a les 19h

Bòlit_PouRodó

En diverses entrevistes fetes a Dora Garcia, he llegit que afirma que es considera una aficionada davant de la psicoanàlisi. Que la llegeix com si fos ficció i que ho fa per gaudi, tot i estar en la base de molts dels seus treballs artístics. Aquest rebuig de la consideració d'experta, la celebro i me l'apropio. Em tranquil·litza a l'hora d'enfrontar-me a aquest repte. Ara només espero divertir-me i que vosaltres també ho feu.

Notes al marge

Segons l'auditor Clarke Hayden, personatge secundari de la sèrie The Good Wife, la informació important en la documentació contractual, la trobarem en les notes al peu. En el meu cas, per evitar qualsevol vincle amb LA VERITAT, seran notes al marge: un recull de reflexions intermitents i sense continuïtat.

Benvinguts a la plaça!

Una plaça amb una construcció al bell mig. Una construcció resistent però de contorns arrodonits i colors llampants amb un forat, una passarel·la de cordes, una torre i un tobogan, tot plegat dipositat sobre un terra tou de forma gairebé circular que cobreix una superfície aproximada de vuit per vuit metres. Fibra, plàstic i alumini. Grocs, blaus i violetes per a nenes i nens a partir d'un any. Un espai de joc que convida a la comèdia i al drama. La rialla, el crit i el plor, però, poden convertir l'espai amable en una molèstia. Res és del gust de tots. La finalitat? Potser evitar l'ocupació indiscriminada de taules i cadires dels restaurant-bar-cafeteria de la plaça, i reduir-ne el nombre a vuit taules i trenta-dues cadires, buscant un cert equilibri d'ús. Qui pren les decisions i per quina raó? Algú ho ha de fer, i en principi millor algú que no tingui altre interès que no sigui la millora de l'espai públic entès com a bé comú dels veïns, és a dir, dels que hi viuen i hi conviuen i paguen els impostos -pensen ells, els veïns és clar.

Benvinguts a la plaça! va començar a aquesta plaça, la del Pou Rodó on estan ubicades les oficines i una de les sales d'exposicions del Bòlit, el Centre d'Art que em va convidar a tutoritzar el projecte Bòlit Mentor i comissariar l'exposició que se'n deriva. Quan es va formalitzar l'encàrrec el parc infantil estava tancat mitjançant unes cintes que sense impedir del tot el pas, assenyalaven la prohibició d'ús. Aquest segon gest (el primer va ser muntar el parc), per context, just davant de la sala d'exposicions del Centre d'Art, convertia el parc en escultura, i sumava una capa de to irònic a la intervenció. I a la pregunta del perquè de tot plegat, la resposta va ser que no hi venien nens, al Pou Rodó, que no hi viuen famílies joves amb criatures petites en els habitatges que donen a la plaça, i que el seu possible ús per part de nens dels carrers propers pot molestar els actuals inquilins, promotors de l'intent de desmantellament de la instal·lació.

L'ús de l'espai públic és conflictiu. I des de l'educació i l'art podem fer política preguntant-nos com ha de ser aquest ús. Ajudant a construir des de la intel·ligència, però també la generositat, un espai públic per a tots.

Benvinguts a la plaça! proposava a un grup de llicenciats que posessin a pensar un grup d'estudiants d'ESO què seria millorable dels espais d'ús públic que utilitzen i com. En dos dels instituts, però, els intrusos, com els anomena Jordi Mitjà, van plantejar el mateix institut com un primer espai d'ús compartit. En el tercer sí que es va sortir a l'exterior, i la conclusió, si més no, ha sigut curiosa.

Sobre l'èxit i el fracàs

Sovint és una conclusió subjectiva. La dita popular que visualitza la possibilitat de discrepància, veure el got mig buit o mig ple, assenyalava un consens universal que ens obliga a anar cas per cas. El que ens ocupa: la convocatòria Bòlit Mentor. Per ella mateixa, la proposta és de celebrar. Però què proposa exactament, i què implica? Una quantitat de diner públic destinada a l'aprenentatge/coneixement, i per tant, al pensament. Potser és massa genèric, no trobeu? Mirem les bases:

Bòlit_Mentor és un projecte que combina educació i creativitat (i que) consisteix a introduir artistes visuals als centres d'educació secundària per desenvolupar un projecte creatiu juntament amb els estudiants (...) dirigit per un curador d'arts visuals (...) Els instituts hi participen posant a disposició les seves instal·lacions, mentre que els artistes reben suport financer, de manera que puguin dedicar-se al projecte, que, sota la supervisió d'un comissari, culminarà en una exposició amb un seguit d'activitats complementàries.

Per a la gent de la cultura vinculada a l'art contemporani, la proposta és celebrada i per tant considerada com un èxit perquè inverteix en un sector precari. Per una banda, posa en funcionament la maquinària institucional i per tant justifica uns sous, i per altra banda, artistes joves tenen la possibilitat de desenvolupar un projecte personal i rebre uns honoraris per la feina, de la mateixa manera que el comissari... Però un moment, a qui va dirigit aquest text? Qui se'l llegirà, si se'l llegeix algú? Qui ho faci, ja ho sap tot això, i per tant, repetir-ho avorreix. A mi, si més no, m'avorreix... Avorriment = Fracàs*

*Per a una lectura més encertada sobre la relació entre art i educació, recomano el text escrit per Jordi Mitjà; Picar a la porta, entrar, sortir per al Bòlit Mentor 2015/2016.

Sobre la provisionalitat

En la presentació de l'assaig sobre LA FANTASIA, Bruno Munari parla de la necessitat de conceptualitzar aquelles facultats humanes vinculades a la creativitat encara que sigui de manera provisional. I recordo que en algun lloc he llegit que només la mort no és provisional. I seguidament intento recordar com era jo als quinze, setze i disset anys, i com vivia l'obligació d'anar a l'escola. Era del grup de setembre, dels estius a Olot seguint anant a classe (anar a "confe" li dèiem, abreviació d'anar a conferència, una estranya manera de denominar les classes de recuperació. En aquella època podies recuperar les assignatures suspeses tornant de vacances d'estiu). Un mal estudiant i patidor. Una combinació que sumada a la timidesa i a l'acne no em genera cap mena d'enyorança d'una època que vaig passar amb prou feines i poques glòries fins a arribar a la universitat. D'aleshores ençà, tinc la sensació que algunes coses han canviat però no la necessitat de molts alumnes de passar una etapa de la seva vida que viuen amb més resignació que felicitat.

Entendre l'institut com a espai públic

El pati no és la plaça i els passadissos no són carrers però podem entendre aquest espai interior, tancat, d'accés restringit, controlat, com un reflex de l'espai públic exterior? Com una matrioixca canvien les dimensions però la relació entre drets i deures en general és coincident? Independentment de les finalitats competencials, des del despatx des d'on es planifica el nostre futur o es gestiona el dia a dia, l'aula es veu com un lloc que ens prepara per estar al carrer, és a dir, per enfrontar-nos al món de manera exitosa, ordenada i conciliadora. Quan això no succeeix, és un fracàs del sistema. Però ho veuen així, els seus usuaris? Si ens remetem a alguns dels seus escrits, pancartes o respostes, el NO és rotund. La sensació de llibertat està tocada, malmesa, perjudicada.

L'ordre de les coses

L'ordre, tan necessari per al bon funcionament de les coses, i amb aquest "coses" genèric, em refereixo als diferents mecanismes que estructuraven el dia a dia, des d'una estanteria a un aeroport, una concepció de l'ordre que tot i ser la mateixa, com més complex és el mecanisme, més allunyat està del nostre control i sovint, també, de la nostra comprensió. Aquesta sensació de fractura va paral·lela al creixement com a individus i sovint a la resignació. Aprendre a pensar ens permet enfrontar-nos a aquesta fractura d'una altra manera, en tot cas ens permet entendre que hi ha altres maneres. Crec que la virtut de les propostes com Bòlit Mentor permeten, tot i la possibilitat de fracàs, precisament això, aprendre a pensar d'una altra manera.

Pensar d'una altra manera no sembla fàcil, actuar de manera individual, tampoc

Agafar el cotxe, la pancarta i plantar l'exabrupte a la plaça. Generar una reacció i documentar-la, i mostrar una altra possibilitat. La repercussió ja s'ha donat, tot i que mínima, en un sentit global res ha canviat; en un sentit individual crec que ha canviat tot, potser de manera momentània, efímera, però inevitablement ha deixat un rastre. S'ha trencat amb una dinàmica tòxica, de malestar latent, amb una celebració energètica que dibuixa un somriure a la cara, un benestar corporal inoblidable i sense ressaca. Potser el protagonista no estaria d'acord amb les conseqüències de l'acció, però per a mi, aquesta història dona sentit a la lluita. Benvinguts a la plaça!

NO VULL FER RES!

Sens dubte més enèrgic que el "preferiria no fer-ho" de Bartleby l'escrivent, i segurament amb menys recorregut, però tan provocatiu com l'elogi a la mandra de Paul Lafarge. La contundència de l'expressió subratllada per la tria de la tela vermella que fa de suport es veu rebaixada, en certa manera, pel rosa de la tipografia: un crit afònic.

Tres punts i l'home font

Tres punts pintats en una banderola, el signe ortogràfic que indica continuïtat, per a l'autor fa de comodí. Segons les seves pròpies paraules "depenen d'on estigui penjada (la banderola amb el signe) i de qui se la miri, voldrà dir una cosa o una altra". Una vegada finalitzada (la banderola) es busca un lloc on penjar-la i l'autor protagonitza una acció que documenta fotogràficament. La fotografia, censurada pel protagonista, fa visible una paràbola dibuixada per un filet d'aigua des de la boca fins al segon punt pintat. L'autor, de perfil, és al costat de la banderola penjada en una paret de maó vermell que separa el bany femení del masculí en un dels espais exteriors que s'utilitza d'esbarjo.

Els autors aprofiten l'oportunitat que se'ls dona però no obliden el context. L'institut és un espai de control. Tot i les bones intencions, certa gestualitat és penalitzada i els alumnes, en general, ho tenen integrat. Tant, que després de l'alliberació, sovint ve el penediment, no per l'acció, sinó per la por a les conseqüències: el càstig, l'esbrancada, l'escarni.

JA M'ESTÀ BÉ!

Per altra banda, uns bons alumnes però poc motivats poden respondre amb eficiència o mediocritat el que se'ls demani, "però jo no canviaria res" -diuen. No és per conformisme, senzillament no és millorable. No és que no hi hagi queixa, sempre n'hi ha, per una cosa

o una altra, no és per això sinó que l'espai de fugida "s'adequa perfectament a les nostres necessitats".

En certa manera, doncs, sí que podríem parlar d'un cert conformisme, o potser d'un contracte de mínims. Algunes vegades un gran esforç no porta enlloc.

..

L'única cosa que pot amb l'instint de preservació és la curiositat. Aldo Urbano

Rafel G. Bianchi, comissari

1.4. Aparences. Fotografia a la Col·lecció Banc Sabadell

De l'11 de maig al 15 de setembre de 2019

Inauguració, dissabte 11 de maig a les 19h

Bòlit_LaRambla, Sala Fidel Aguilar

Bleda & Rosa, Cristina de Middel, Carmela García, Ferran Garcia Sevilla, Chema Madoz, Isabel Muñoz, Mabel Palacín, Perejaume, Mònica Planes, Juan Uslé

La fotografia contemporània ocupa un lloc destacat en la Col·lecció Banc Sabadell. La selecció d'obres que componen l'exposició "Aparences" convida l'espectador a entrar en el joc infinit entre aparença i realitat: entre coneixement superficial i coneixement profund, entre el que és i alhora no és.

En l'art, l'aparença no és una percepció falsa o incompleta, sinó una qualitat estètica. El bell és aparença, quelcom que els sentits perceben immediatament, però l'art exigeix un examen atent, més enllà d'aquest coneixement sensible.

"Aparences" ens ofereix alhora preguntes i respostes sobre què és veritablement la realitat: què és aparent i què és real.

Visites comentades

Dimecres, dijous i divendres a les 11h

No cal reserva prèvia

Activitat gratuïta

Per altres dies i hores contacteu amb info@bolit.cat o 972427627

1.5. Via Làctia

El jo i l'altre - Pep Aymerich & Jordi Esteban

De l'11 al 19 de maig de 2019

Bòlit_StNicolau

Clavell de moro groc (Tagetes patula), videoprojecció, fusta, llet, mel i cera d'abella.

El jo i l'altre és el nom genèric que engloba el conjunt de propostes que duen a terme el duet d'artistes plàstics format per Pep Aymerich & Jordi Esteban.

"Aquesta autoria compartida, en certa mesura ens allibera de l'ego individual i ens permet connectar amb quelcom que es mou entre l'un i l'altre, entre el jo i el tu, entre el dins i el fora, entre el nosaltres i el vosaltres, entre això i allò."

"La nostra recerca s'emmarca en la dicotomia entre l'espiritualitat de la matèria i la materialització de l'esperit."

Es tracta d'accions escultòriques i d'instal·lacions que proposen una reflexió meditativa sobre els vincles entre cultura i natura, individu i societat.

Aquesta instal·lació és una proposta reflexiva sobre el procés d'evolució i transcendència de l'ésser humà, estableix un diàleg entre el simbolisme intrínsec del temple romànic i els temps líquids que caracteritzen la contemporaneïtat.

Desglaç, pneuma i Aenigma són tres peces que, a manera de narrativa simbòlica, desenvolupen un discurs poètic que ens transporta des dels orígens cap a uns futurs incerts, navegant per la manifestació cíclica de l'absència i l'esdevenir, la sístole i la diàstole, la inspiració i l'expiració...

La Tagetes patula (clavell de moro groc) és considerada per la seva fragància una flor de culte per algunes cultures i litúrgies, una planta de guariment i neteja espiritual. També es considera símbol de l'albada.

El groc és un color que, més enllà de l'important significat reivindicatiu que té avui a Catalunya, simbolitza la llum, la claror, la font de la vida, el sol. També se li confereix la propietat de reflectir la llum i així fer brillar els objectes, qualitat que es tradueix en quelcom màgic i diví.

Visita comentada

Dimecres 15 de maig de 2019

19h

Bòlit_StNicolau

Activitat gratuïta

A càrrec de Pep Aymerich i Jordi Esteban, autors de la instal·lació.

1.6. J(e m)'accuse o la mort de l'autor

Daniel G. Andújar, Dionisio Cañas, Azahara Cerezo, Enric Farrés Duran, Dora García, Núria Güell + Levi Orta, Rogelio López Cuenca, Mateo Maté, Marta Negre Gallén, Pere Noguera, Itziar Okariz, Tere Recarens i Francesc Ruiz Abad

Comissari: Adonay Bermúdez

Inauguració, dijous 20 de juny a les 19 h

Del 20 de juny al 13 d'octubre de 2019

Bòlit_PouRodó i Bòlit_StNicolau

Itinerància prevista al MAC Mataró: inauguració dissabte 21 de març de 2020

M'acuso de creure que els llenguatges que habitem i som conformen un patrimoni públic - d'imatges, paraules i tot tipus de signes-; de creure que cada «obra» és fruit, i provisional, d'un procés que no podem deixar de considerar col·lectiu, ja que es tracta de lectures, d'actualitzacions diferents d'un codi comú.

LÓPEZ CUENCA, Rogelio: J(e m)'accuse. Catàleg Hojas de Ruta. Museu Patio Herreriano. Valladolid, 2008. P 69.

Resulta si més no sorprenent que encara avui es qüestioni l'apropiació dins del camp de l'art, sobretot si tenim en compte que una gran part del que actualment es produeix té un alt contingut d'apropiacionisme. És curiós que, com més gran és l'evidència, menor és el seu valor social, i fan acte de presència qüestionaments sobre els límits de la pròpia apropiació i els conceptes de plagi i de (co)autoria.

Tot i que l'apropiació consisteixi en una còpia literal i en la seva exhibició posterior, en realitat no és la mateixa obra i no ho ha estat mai: s'ha mostrat en períodes cronològics dissemblants, fet que comporta a la vegada diferents escenaris possibles basats en localització geogràfica, cultura, context, públics... i una infinitat de possibilitats que es multipliquen amb cada nou paràmetre que s'introdueix. Per això, la còpia, la reproducció, l'apropiació, o com vulguem anomenar-la, sempre serà un original.

En un primer moment, l'apropiació facilita la inclusió de l'espectador i en redueix el temps d'assimilació, atès que parteix d'uns records i unes associacions prèvies i totalment

personals que li permeten endinsar-se de manera més ràpida i profunda en l'obra; posteriorment, duplica el temps d'interacció, ja que primer ha de destruir el significat primitiu per després repensar o recalculer una segona alternativa semàntica. En un primer moment sedueix el públic fent-li entendre que la imatge li és propera i assimilable per, després, submergir-lo en un maremàgnum de possibilitats.

Resignifica, (des)fragmenta, (des)compon i (re)contextualitza. L'apropiacionisme no deixa de ser un palimpsest, és a dir, una imatge de la qual hem esborrat la informació per reescriure-la posteriorment amb unes noves intencionalitats. Així mateix, l'apropiacionisme desmunta les narracions clàssiques i anquilosades de l'art, curtcircuita la -en aparença- indissoluble relació entre icona i significat, qüestiona el concepte de creació única (molt relacionat amb la mort de l'autor que vaticinava Barthes), constitueix un acte democratitzador i, fins i tot, suposa una maniobra d'estalvi o reciclatge visual: en una societat farcida d'imatges, és lògic, i fins i tot responsable, apropiat-se d'aquestes imatges per evitar-ne la proliferació descontrolada.

En el nostre temps, l'única obra dotada realment de sentit, de sentit crític, hauria de ser un collage de citacions, fragments, ecos d'altres obres. Amb la rotunditat d'aquesta reflexió, datada de la dècada dels anys trenta, Walter Benjamin es va posicionar i defensar l'apropiació com un mètode de creació. Noranta anys més tard, continuem amb el mateix debat.

Aquesta mostra ofereix, en primer terme, l'apropiacionisme sense complexos, i, en segon lloc, relectures sobre els conceptes d'autoria, imatge, icona i llenguatge, i l'ús de la repetició com a exercici d'aprenentatge. J(e m)'accuse o la mort de l'autor proposa destacar la percepció d'apropiació com a recurs, maniobra i possibilitat crítica, com també analitzar els mecanismes amb els quals es codifica.

L'àrea corresponent a l'altar i els tres absis semicirculars localitzats a Sant Nicolau ha quedat envaïda per una única escultura, Apolina (2016) de Mateo Maté (Madrid, 1964). A la part més sagrada de qualsevol arquitectura cristiana s'ha situat una versió hermafrodita del conegut Apol·lí de Praxíteles o, coneixedor de la seva disposició, una mena de verge transgènere, fet que permet que aflorin diverses lectures paral·leles.

Acompanyen aquesta escultura una sèrie de peces repartides per la volta de canó. Una d'aquestes és Buenas intenciones (2016-2019) de Núria Güell (Girona, 1981) i Levi Orta (Cuba, 1984), els quals han estat adquirint antiguitats de territoris en conflicte que

havien estat prèviament espoliades. Seguint la mateixa justificació barata de molts museus europeus, els artistes s'apropien de les obres amb l'objectiu de preservar el patrimoni cultural de la humanitat, i conformen així la seva pròpia col·lecció d'art. L'espectador haurà de discernir sobre la seva autenticitat.

Descobrim aquesta mateixa idea col·leccionista en l'obra d'Enric Farrés Duran (Girona, 1983). Amb *Una exposición de dibujos* (2015), l'artista s'apropia de tota una sèrie de papers oblidats que ha anat trobant al llarg dels anys a l'interior de llibres mentre treballava en una llibreria de segona mà. Conscient del potencial que tenien aquests papers (dibuixos i textos), Farrés Duran els utilitza per (re)compondre panells i, de passada, generar polisèmies. Com a bon narrador d'històries que és, es belluga entre la realitat i la ficció, procurant originar relacions entre els objectes i els espais, on la casualitat sempre hi és present.

Continuant amb la reflexió sobre les propietats, aterra en aquesta proposta expositiva Pere Noguera (Girona, 1941), un dels pioners als anys setanta dels projectes artístics amb fotocòpies. La fotocòpia com a obra-document (1975) resulta un treball excel·lent per aprofundir en els límits de la matèria, de la quotidianitat i del mateix art. A través de la ironia i la intuïció, l'artista fotocopia tota una sèrie d'elements de la vida diària i els situa com a peces d'art.

Tal com succeeix amb Núria Güell + Levi Orta i amb Enric Farrés Duran, Dora García (Valladolid, 1965) busca la manera de confeccionar un arxiu. Amb *Rezos* (2007), l'artista va dirigir un grup de deu performers repartits per diferents indrets de Madrid que relataven sense parar tot allò que veien i percebien. En un àudio d'una hora de duració, s'escolten descripcions de tot tipus, i això permet que, mitjançant l'ús de la paraula narrada, l'espectador produeixi imatges en el seu imaginari que, a la vegada, parteixen de la interpretació personal d'una altra persona.

Beaux Arts (1992) és la peça seleccionada de Rogelio López Cuenca (Màlaga, 1959) per participar en aquesta mostra, un dels creadors més importants de l'escena apropiacionista a Espanya. L'artista recorre a la imatge comercial de grans marques i empreses conegudes de la dècada dels noranta com a estratègia per dinamitar el sistema capitalista, portar l'art a l'espai públic i qüestionar el seu paper en l'economia. El poder que emanen les imatges apropiades i, per tant, la grafia, com un conjunt d'elements visuals amb càrrega semàntica, serà una constant al llarg del que resta d'exposició.

Aquesta obra està íntimament relacionada amb la videoperformance de Marta Negre (Castelló, 1981). La relació amb les belles arts i el caràcter didàctic que emanen de les teles de López Cuenca provoquen una forta connexió amb Los referentes (2016). L'artista valenciana, en un exercici experimental, va demanar a nou alumnes de belles arts que seleccionessin un breu fragment del seu autor de referència. La peça s'articula com una crítica a l'apropiació en els sistemes educatius, la repetició de determinats patrons de pensament i l'escassa presència de la dona en la història del pensament europeu.

Copy to learn, learn to copy (2013-2019). Francesc Ruiz Abad (Girona, 1990) reproduceix directament a la paret en format mural una tela realitzada el 2013. Amb aquesta intervenció, l'artista examina els conceptes de reproducció, repetició, còpia, apropiació i automatització. Aquest lema s'ha convertit en l'statement propi de Ruiz Abad, que busca la manera de desmitificar la figura de l'artista a través de la còpia, no únicament de l'obra d'altres artistes, sinó també de la publicitat, o, fins i tot, de si mateix. Resulta també interessant la presència de la ironia i la casualitat.

Itziar Okariz (Sant Sebastià, 1965) insisteix repetidament. Irrintzi. Repetition 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96 (2001-2002) mostra una acció de l'artista en què enregistra l'irrintzi, el crit d'exclamació utilitzat a les valls basques per comunicar-se i que, amb el temps, s'ha convertit en un element identitari. L'artista s'apropia d'aquest crit per reflexionar sobre el paper de la configuració del llenguatge, on el procés de repetició i l'intent de perfeccionament s'articulen com a eixos fonamentals.

Com Okariz, Tere Recarens (Girona, 1967) està summament interessada en els processos de configuració del llenguatge. Amb Farsi (2018), l'artista se centra en el farsi o persa, la llengua oficial de diversos països d'Orient Mitjà i Àsia Central, i especialment en el seu vocabulari i en les cinc formes diferents de donar les gràcies. Mitjançant les paraules, dialoga sobre aspectes culturals i reflexos socials. Se serveix per a fer-ho d'un mirall empolsegat i les paraules escrites amb el dit, una estratègia per generar proximitat i quotidianitat.

Okariz, amb el basc, Recarens, amb el persa, i Azahara Cerezo (Girona, 1988), amb el francès. Seguint amb la línia d'apropiació del llenguatge i, fins i tot, amb la configuració d'un arxiu que ja veiem en altres artistes, Cerezo documenta restes de suports impresos que va trobar als carrers de París entre abril i maig de 2018, i que corresponen, tots ells, a manifestacions que van tenir lloc a la ciutat. Com ja és habitual en la seva feina, l'artista

tracta la singularitat del territori i les relacions d'(in)visibilitat, així com la presència i persistència dels missatges en el context actual.

Amb la realització el 2017 d'un taller i, posteriorment, d'una acció/manifestació pels carrers de Càceres, Dionisio Cañas (Ciudad Real, 1949) planteja qüestions com l'apropiació del llenguatge i de la icona, així com els processos d'aprenentatge. Amb *Lujo para todos* (2017), l'artista/poeta i un grup de persones exigeixen, amb un megàfon i de manera totalment irònica, l'accés a la felicitat a través d'un consumisme igualitari.

Tal com veiem en altres artistes, Daniel G. Andújar (Alacant, 1966) recorre a la ironia com a maniobra subversiva. Amb *Líders* (2014), l'artista empapera tota una paret amb impressions de fotografies de dirigents polítics del segle xx i xxi que prèviament ha manipulat digitalment. Tota aquesta col·lecció d'efgies ha estat alterada amb icones i logotips procedents de la publicitat que han generat una propaganda distorsionada i irracional que obliga l'espectador a qüestionar-se els límits de la realitat.

L'apropiacionisme com a alteració sígnica i semàntica, es configura com l'epicentre narratiu d'aquesta mostra. Això sí, indirectament (i intencionadament) es tracten qüestions com el feminisme, la identitat, el capitalisme, la publicitat o la cultura, així com els sistemes d'hegemonia, adoctrinament o subversió.

La batalla de les imatges

A càrrec de Daniel G. Andújar

Dijous 19 de setembre de 2019, 19h

Bòlit_PouRodó

En un món sotmès a un incessant bombardeig d'imatges, d'impactes mediàtics i intromissions publicitàries de tot tipus sorprèn com un subjecte contemporani pot arribar a sobreviure, resistir, lluitar o desertar en aquesta batalla de les imatges.

En la utopia liberal del pensament únic el llenguatge es converteix en una eina de conspiració i manipulació, un exercici de dominació i domesticació més que en un llenguatge de la democràcia, un univers artificial que sembla completament real.

Som a temps de donar la volta al llenç i mostrar l'entramat i els budells de l'arxiu que actua aquí com una "màquina feixista". Però una màquina feixista pot ser redirigida i utilitzada en contra del seu dirigent original (d'aquí l'estratègia situacionista de *détournement*). Una

màquina dissident i radical pot ser redirigida contra la seva mecànica original, potser accedint al nucli del Sistema Operatiu i hackejant el seu codi.

Vermut i visita comentada a "J(e m)'accuse o la mort de l'autor"

A càrrec d'Adonay Bermúdez, comissari

Dissabte 28 de setembre de 2019

Punt de trobada: Bòlit_StNicolau

Activitat gratuïta

Visita vermut a l'exposició "J(e m)'accuse o la mort de l'autor" de la mà del seu comissari Adonay Bermúdez.

Amb una durada aproximada d'una hora, aquest recorregut comentat analitza el procés creatiu, la selecció de peces i el contingut de la pròpia mostra amb l'objectiu d'acostar encara més al públic els conceptes d'apropiació i autoria. L'activitat es clou amb un vermut per a tots els assistents.

Visites comentades a l'exposició

A càrrec de l'equip de mediació del centre

Activitat gratuïta

Reserves a info@bolit.cat o 972427627

1.7. (Diàlegs)

Pintura, música i patrimoni

L'ara i el res

Pep Camps i Carme Sanglas

Comissària: Carme Sais

Del 19 de juliol al 29 de setembre de 2019

(Prorrogada fins el 6 d'octubre)

Inauguració: divendres 19 de juliol a les 19 h

Exposició proposada en el marc de la Schubertíada de Vilabertran (del 17 al 31 d'agost de 2019)

Canònica de Santa Maria de Vilabertran

Juliol i agost

De dimarts a diumenge de 10 a 13.30 h i de 15 a 18.30 h

Setembre

De dijous a dissabte de 10 a 13.30 h i de 15 a 17.30 h

Diumenges i festius de 10 a 15 h

L'entrada tanca 30 minuts abans del límit horari

Diàlegs: Pintura, música i patrimoni és un cicle estival que uneix tres puntals de la cultura, la pintura, la música i el patrimoni, a la Canònica de Santa Maria de Vilabertran. Des de fa 27 anys, en aquest espai, hi té lloc la Schubertíada, un festival internacional dedicat al món del lied romàntic i a la música de cambra.

Per cinquè any consecutiu, s'hi realitza paral·lelament una exposició de pintura contemporània a cura del Bòlit, Centre d'Art Contemporani. Girona.

El poemari "Tot és ara i res" que Joan Vinyoli va escriure a Begur el 1970 ha inspirat el títol d'aquesta exposició. En aquest llibre, el poeta ens parla, igual que ho fan Pep Camps i Carme Sanglas, de l'afany de transcendència en relació a allò físic i quotidià. Tot i que cadascun dels dos pintors aborda al tema des d'un punt de vista diferent, veiem com ambdós recorren a un llenguatge simbòlic de base figurativa.

Amb l'exposició "El Cos, El Pa, El Poder i El Coneixement" Pep Camps descriu el que és ineludible, important i sublim en aquest món i estableix connexions entre elements terrenals i absoluts. Per la seva part, amb la mostra "Un món silenciós" Carme Sanglas ens obre el seu univers sensible i representatiu a través del qual enalteix el que és primari per il·luminar el que és profund i gairebé creença.

Organitzen i coprodueixen: Agència Catalana de Patrimoni i Bòlit, Centre d'Art Contemporani. Girona

Carme Sanglas: "Un món silenciós"

(Barcelona, 1953. Viu i treballa a Ordís)

Carme Sanglas es va llicenciar en Història de l'Art i va realitzar estudis en belles arts a la UB. La seva obra es basa en un íntim, personal i depurat llenguatge iconogràfic que busca connectar amb les vivències de l'espectador. Les seves pintures, de figuració estilitzada i simbòlica, indaguen en la memòria. En les seves obres podem trobar referències a l'art primitiu, antic i neoclàssic que dialoguen amb la realitat present a través d'una certa espiritualitat intemporal.

Ha fet exposicions a les comarques gironines i arreu de Catalunya, així com també a diverses ciutats d'Europa com Barcelona, Montpeller i Viena. Cal destacar les exposicions realitzades a la Fundació Vila Casas, el Museu d'Art de Girona i el Museu de la Mediterrània de Torroella de Montgrí. També ha publicat moltes de les seves il·lustracions i la seva obra es troba en col·leccions públiques i privades de Catalunya.

Investigadora de tècniques artístiques tradicionals, en les seves pintures utilitza el tremp de tonalitats terroses sobre fusta, paper o plom, i a sobre hi adhireix pa d'or per donar llum a una obra que, sovint, parteix d'un fons opac. Atreta per la qualitat dels materials i les formes del passat Carme Sanglas recupera estris en desús i recorre a la tècnica ancestral de la terra cuita per crear escultures que semblen ofrenes d'antigues cultures.

Per a aquesta exposició ha creat i seleccionat obres a l'entorn de quatre eixos temàtics recurrents en l'imaginari de l'artista: la casa, el mar, la terra i els astres, tot defugint la figura humana, malgrat que és molt característica en la seva obra. Les referències a mons llunyans, temps antics i elements essencials són constants, tant com ho són la idea del viatge, del refugi, del perill, el temps i la vida, per mitjà de figures enigmàtiques que desperten la imaginació de l'espectador i suggereixen diferents significats.

L'obra de Carme Sanglas és un cant a la vida al mateix temps que una reflexió sobre la mort a través del silenci. El seu univers sensible enalteix el que és primari per il·luminar el que és profund i gairebé creença.

Carme Sais

Pep Camps: "El cos, El pa, El poder i El coneixement"

(Girona, 1962. Viu i treballa entre Girona i Parlavà)

Pep Camps és pintor i artista pluridisciplinari. Va estudiar Història de l'Art a la UB i s'ha nodrit culturalment de forma autodidacta a través de l'art, la literatura i el cinema. Al llarg de la seva trajectòria ha experimentat amb la performance, les instal·lacions, la ceràmica, el gravat i l'escultura, i són la pintura i el dibuix els seus dos principals mitjans d'expressió. Els seus viatges a Berlín, el Marroc, Nova York i Àsia influiran en la seva obra. Ha exposat a Barcelona, Madrid, Bangkok, València, Zuric i en diverses ciutats de França, Itàlia i del Gironès. La seva obra es troba en col·leccions públiques i privades d'Europa. Des de l'any 2000 és professor de pintura de l'Escola Municipal d'Art de Girona.

Les pintures de Pep Camps incorporen elements simbòlics i figuratius per crear diferents connexions i associacions. Més enllà de la formalització, l'artista suggereix una lectura conceptual que esdevé espiritual i enigmàtica, en uns casos, i reflexiva i punyent, en d'altres.

L'espiritualitat de la Canònica de Vilabertran ha influït en Pep Camps a l'hora de seleccionar i crear les obres que integren aquesta exposició. Les pintures El cos, El pa, El poder i El coneixement aporten nova iconografia i simbologia al panteó que l'artista ha anat treballant fins a configurar una particular cosmogonia, mentre que el tríptic El pintor, el gat i el món actua com a autoretrat de l'artista i reforça el caràcter simbòlic de la mostra.

Cal destacar també el conjunt de pintures sobre l'origen del món, la que s'inspira en les pintures de Jean-Baptiste Siméon Chardin (1699-1779) que representen uns constructors de castells de cartes i la que remet a la icònica pel·lícula 2001, una odissea de l'espai de Stanley Kubrick (1968). Finalment, l'exposició es completa amb pintures de petit format de franges de colors que ens transporten al paisatge empordanès i una selecció de fotocòpies de l'arxiu d'imatges trobades, apropiades i referencials, que col·lecciona l'artista.

Carme Sais

1.8. Ascension. Bill Viola

Comissariada per Victor Garcia de Gomar i Carme Sais

Del 4 d'octubre de 2019 al 5 de gener del 2020

Inauguració, divendres 4 d'octubre a les 12 h del migdia

Bòlit_LaRambla, Sala Fidel Aguilar

Per segona vegada Bill Viola exposa al Bòlit, Centre d'Art Contemporani. Girona, on el 2009 es va exhibir The Messenger al Bòlit_StNicolau en el marc del Festival de Músiques Religioses de Girona i en relació amb el Premi Internacional Catalunya amb què es va distingir l'artista.

En aquesta ocasió, Bill Viola presenta una obra emblemàtica de la seva trajectòria, Ascension, una videoinstal·lació sonora creada l'any 2000. En aquest vídeo la quietud d'un paisatge aquàtic es trenca quan un home completament vestit s'hi tira de cop. Acompanyat per un esclat de so i una explosió lluminosa de bombolles i turbulències,

es va enfonsant de mica en mica amb els braços estesos, el cost inert i immòbil. Un flux de bombolles brillants ascendeix cap a la superfície agitada, mentre hi entra un ample raig de llum. Quan l'home és a mitja alçada, el seu descens s'alenteix fins a aturar-se, i el cos queda surant. Tot seguit torna a pujar de mica en mica, fins que arriba a la superfície. Quan comencen a sortir-li bombolles de la boca torna a iniciar el seu descens involuntari per enfonsar-se en les profunditats on es perd en la foscor, mentre el paisatge recobra la seva placidesa.

L'exposició es produeix gràcies a la col·laboració amb la Fundació Catalunya La Pedrera en el marc de l'exposició "Bill Viola. Miralls de l'invisible", que se celebrarà a La Pedrera, comissariada per Kira Perov i Llucà Homs, i amb l'assessorament de Víctor García de Gomar, en les mateixes dates.

Amb motiu de la mostra, es desplegarà la "Ruta Bill Viola" amb altres propostes expositives i activitats al Museu de Montserrat, Museu Episcopal de Vic, PLANTA Fundació Sorigué de Balaguer, Palau de la Música i Gran Teatre del Liceu de Barcelona.

Bill Viola, l'espiritualitat de l'aigua

La representació de l'ascensió i de la crucifixió són dos dels temes característics de l'art cristià des de l'edat mitjana. Al llarg de la seva trajectòria, Bill Viola utilitza aquests motius iconogràfics inspirant-se en els mestres de la pintura medieval i renaixentista des d'una posada en escena subtil i contemporània, tal com succeeix en l'obra que presentem.

La instal·lació visual i sonora Ascension va ser creada l'any 2000, el mateix any que Bill Viola va començar a plantejar obres per a pantalles digitals planes i de plasma. Es tracta d'una videoinstal·lació en la qual la foscor total, la qualitat i la lentitud de la imatge i del so són fonamentals. Es tracta d'un format de videoinstal·lació per a "habitació" en el qual l'espai receptor forma part de la configuració d'un tipus d'obra que va desenvolupar a partir de 1985 i amb el qual va començar a participar en esdeveniments i exposicions en museus d'art contemporani, i assolí aviat una gran reputació internacional.

En aquesta obra holística que és Ascension, la immersió en la foscor de la sala d'exposicions i l'alentiment de la imatge i el so ens preparen per copsar la transcendència de l'obra que contemplarem. Integrant-nos en l'espai i aturant-nos, sincronitzem el nostre ritme vital amb el d'una obra que captiva la nostra atenció i ens fa esperar la revelació d'un significat que intuïm que ens ateny. Una dimensió espiritual resorgeix

inesperadament i ens embarga dins la fosca, mentre que el temps ampliat ens posa en situació de contemplació-meditació, per sentir quelcom etern o simplement una emoció humana.

Quan Bill Viola tenia sis anys va estar a punt de morir ofegat en un llac. L'artista diu que des de llavors té la sensació que hi ha quelcom més profund que la comprensió humana. Per això ha dedicat la vida a transmetre les coses més abismals i invisibles a través del videoart, un mitjà que li permet oferir al món experiències espirituals.

Com a Ascension, en la seva obra l'aigua té un protagonisme fonamental. Com a element simbòlic i ritual l'aigua és el marc a través del qual explora i projecta el que és immens, desconegut, net i immaterial. És un element de mediació, entre el cos i el cosmos. Al vídeo el cos humà en forma de creu transita la immensitat del medi aquàtic, ascendint vers la llum i l'aire exterior, descendint vers la fosca i el silenci interior. Percebrem que no hi ha neguit sinó calma.

Carme Sais Gruart

Directora. Bòlit, Centre d'Art Contemporani. Girona

De subtils (re)visions

Reconegut com un gran mestre, Bill Viola fa servir la mística com a material artístic i utilitza la tecnologia més avançada per llevar el vel que hi ha entre la naturalesa i l'home, i crea un art que vibra i es fa ressò del coneixement dels primers artistes i xamans.

El so de les obres de Bill Viola respon a un estudi de les ressonàncies en l'espai, però també conté reminiscències d'un món aquàtic (a partir de sons enregistrats amb micròfons submarins). L'aigua és una imatge primària i una constant que recorre tot el seu treball. Hi apareix com a riu, corrent, cascada, llac, bassa, conca, càntir i got, i hi parla amb moltes veus diferents: pot murmurar i cantar amb calma, però també pot amenaçar-nos amb cascades explosives de so. L'efecte és dramàtic i poètic al mateix temps. L'aigua és un mirall de realitat i il·lusió, però també una metàfora del líquid amniòtic o de la mort -el pas de la llacuna Estígia. Així, quan entrem en una exposició de Bill Viola ens trobem amb una invitació a submergir-nos en aquest so intrauterí; un so electrònic, però que remet a un so natural: el que sentim quan ens posem un caragol a l'orella.

La repetició de símbols, actes, imatges i sons en el conjunt de l'obra de Viola constitueix una metareverberació que crea ressonàncies riques i profundes en l'espectador. En això consisteix el seu art: un art del nivell més elevat, que ens restaura l'equilibri psíquic i espiritual perdut, que ens retorna les nostres vides, ara encara més profundes i més plenament nostres.

Exploracions al més íntim de nosaltres mateixos, una investigació sobre la transcendència, un viatge per obres que tenen correspondències formals i un esperit en comú: la creació d'una atmosfera a mig camí entre el gabinet de meravelles i un lloc ple de descobriments estètics inesperats. Un temps que queda suspès entre la llum i la foscor, una connexió amb l'invisible, amb l'explicable, amb el desconegut. Una il·luminació espiritual a través d'un art que aborda els grans temes: la vida, la mort, per què som aquí.

Víctor Garcia de Gomar

Director artístic del Gran Teatre del Liceu i assessor de l'exposició «Bill Viola. Miralls de l'invisible»

(Fragments del text "Subtils (re)visions" creat a partir de múltiples converses de l'autor amb Bill Viola i Kira Perov des de l'any 2009 fins a l'actualitat. Publicat a les pàgines 167-175 del catàleg "Miralls de l'invisible", Fundació Catalunya La Pedrera, 2019)

Biografia

Bill Viola (Nova York, 1951) és un dels artistes més importants de l'actualitat a nivell global i un pioner del videoart. Al llarg de la seva dilatada carrera ha creat instal·lacions, vídeos, entorns sonors, obres per a concerts, òperes i espais sacres arreu del món. Des de l'any 1978 compta amb la col·laboració de la seva companya, Kira Perov, en el procés creatiu i de producció de les seves obres.

En les seves obres, Viola fa servir les tecnologies audiovisuals més avançades per endinsar-se en l'espiritualitat humana. Els seus treballs busquen com fer arribar una experiència visual i sonora que transmet una reflexió transcendental a l'entorn de temes universals i intemporals com són el cicle de la vida i la mort, el despertar de la consciència i l'espiritualitat.

Les fonts de l'artista són d'arreu del món i de cultures diferents, però sobretot de les tradicions espirituals del budisme zen, el sufisme islàmic i el misticisme cristià.

En els vídeos de Bill Viola el temps queda suspès en seqüències de llum i de fosc, de cossos i d'aigua que interactuen en un lent moviment, que permet observar i captar la profunda significació de la transfiguració.

Visites comentades a Ascension

A càrrec de Carme Sais, directora del Bòlit i comissària de l'exposició
Divendres: 18 d'octubre, 15 de novembre i 13 de desembre a les 17h
Inscripció gratuïta prèvia a info@bolit.cat o 972427627

Ruta Bill Viola

Amb motiu de la mostra, es desplegarà la "Ruta Bill Viola" amb altres propostes expositives i activitats al Museu de Montserrat, Museu Episcopal de Vic, PLANTA Fundació Sorigué de Balaguer, Palau de la Música i Gran Teatre del Liceu de Barcelona.

1.9. El mamporrero y otros síntomas/ L'apuntador i altres símptomes

Núria Güell

A cura de Carme Sais

Del 26 d'octubre de 2019 al 9 de febrer de 2020

Inauguració dissabte 26 d'octubre a les 12h

Bòlit_Pou Rodó i Bòlit_St. Nicolau

"L'apuntador i altres símptomes" recull les quatre darreres produccions de Núria Güell, dos de les quals s'han creat amb motiu d'aquesta exposició. Per parlar del nexce que uneix aquest conjunt d'obres podríem dir que totes elles intenten mostrar conseqüències, símptomes que fan que girem el cap buscant les causes.

Atendre la causa és el que ens permet desnaturalitzar el fenomen, no admetre com a normals i inevitables fets qüestionables des de l'ètica. I les comunitats acostumen a naturalitzar allò que les conforma.

Es tracta d'unes obres que reflexionen sobre el poder, el patriarcat i les identitats. Paral·lelament, les obres de l'exposició analitzen tres temes clàssics de la història de l'art: el cos femení, el gènere eqüestre i la iconografia religiosa.

El valor de la puresa i Obsequi de cortesia

Girona, 2019. Producció Bòlit, Centre d'Art Contemporani. Girona i Casal Solleric de Palma

En aquests dos projectes realitzats ex professo per a aquesta exposició, Núria Güell s'ha interessat per dur a terme una recerca sobre la identitat nacional a partir d'un estudi de cas que serveix d'exemple i de metàfora, la cria de cavall de raça, en concret del pura raça espanyola i del burro català.

Per poc que parem atenció ens adonarem que acostumem a projectar trets i atributs humans sobre tot el que ens envolta, principalment sobre el món animal. Tot és susceptible de ser representat amb atributs humans. L'antropomorfisme es considera una tendència innata de la psicologia humana, i si aquesta tendència no estigués tan arrelada i naturalitzada la podríem prendre fàcilment com a símptoma d'un trastorn mental de tipus paranoic, l'ésser humà perseguint-se a si mateix.

El concepte de raça, pel que fa al món animal, només es té en consideració quan es tracta d'animals domèstics -o sigui, humanitzats-, els animals salvatges no pertanyen a cap raça, i si les races dels animals domèstics existeixen és perquè les hem creat nosaltres d'acord amb els nostres desitjos i necessitats. Tot i així, sovint s'acompanya aquest concepte amb l'adjectiu de "pura", pura raça X, com els cavalls de pura raça espanyola, i immediatament aquest adjectiu ens trasllada cap a una mena d'essència o veritat d'origen. Però d'on ve aquesta convenció de considerar que allò pur té més valor o veritat que allò contaminat, mixt o indefinit? Es tracta d'una herència d'origen religiós? La puresa tindria així una relació directa amb allò diví?

Com diu Jordi Miró^[1] en un dels vídeos que formen part de l'obra El valor de la puresa, "una raça -sigui de qualsevol espècie, de cavalls, de gossos o de vaques- és només un acord entre persones", o sigui, és una mena de pacte interessat que es fa per establir un reconeixement social. I les essències? I les identitats, ja siguin de gènere, nacionals, o de qualsevol tipus, no formen part també del camp semàntic de la puresa i de la raça?

La pura raça espanyola és una creació intel·lectual i un projecte polític fruit del desig de Felip II, que va voler crear un cavall perfecte d'acord amb l'estètica de representació eqüestre del barroc. En aquest cas, veiem com el mètode de millora de les espècies a través dels sistemes de reproducció i de la genètica enllaça amb la història i la història de l'art.

El valor de la puresa i Obsequi de cortesia són obres compostes amb elements de diversa procedència -com són la vagina artificial, el maniquí d'extracció de semen i el semen de

pura raça adquirit al Ministeri de Defensa de l'Estat espanyol- que intenten obrir un debat sobre algunes convencions culturals que assumim com a pròpies, com a signes identitaris, com a essències.

De putas. Un ensayo sobre la masculinidad

Producció MUSAC. Espanya, 2018. Videoprojecció sonora, 58'. Un projecte comissariat per Araceli Corbo

Les problemàtiques d'identitat sexual i els rols de gènere que planteja aquesta obra ens enfronten als arquetips de la masculinitat sustentats en relació amb el concepte de poder i de reconeixement social i ens fan repensar alhora com aquests afecten el rol femení. L'obra principal és un vídeo que recull les trobades que l'artista va mantenir amb diverses prostitutes en què narren, en primera persona, la seva vivència i percepció de la masculinitat. Per altra banda, els objectes sexuals de la prostituta Edurne, una de les protagonistes del vídeo, aporten amb la seva consistència material un major realisme a la narració videogràfica.

Una película de Dios

Producció MUAC. Mèxic, 2018-2019. Videoprojecció sonora, 79'. Un projecte comissariat per Alejandra Labastida

Es tracta d'una obra de Núria Güell en què confronta l'imaginari catòlic amb els abusos sexuals, la condició subordinada de la dona i les identitats sexuals derivades de la idea de família que ha instaurat aquesta cultura religiosa. L'artista va treballar conjuntament amb un grup de nenes d'una casa refugi de Ciutat de Mèxic per, a través de l'anàlisi de diverses pintures del període colonial i d'iconografia religiosa cristiana, acabar conformant una curadoria. Posteriorment aquestes interpretacions van ser complementades per les d'una família de proxenetes.

Núria Güell (Vidreres, 1981) és una artista que desenvolupa projectes de contingut polític i que explora els aspectes més conflictius de la societat contemporània. En la seva pràctica artística aborda els límits de la legalitat i es confronta amb els procediments que segueixen les institucions que ens governen. Els seus treballs mostren situacions o fets que plantegen qüestions morals i polítiques rellevants. Al llarg de la seva carrera artística ha desenvolupat un corpus d'obra que interrelaciona els diferents projectes expositius sobre els temes que li interessen: el patriarcat, els nacionalismes, el poder, el capitalisme i el sistema de privilegis del món de l'art.

Núria Güell mai s'ha sentit còmoda dins la Institució de l'Art i intenta preservar aquesta incomoditat o estranyesa reformulant contínuament el fet artístic: què és produir art? Per a què produir art? Per a què exposar? Què puc fer per dignificar la pràctica que em sustenta? Conscient que sovint l'art s'utilitza per donar suport simbòlic i emocional a tot tipus de poder, intenta no donar respostes, no concloure tesis, sinó mostrar els conflictes que es donen entre diferents realitats. La seva pràctica no és una pràctica contemplativa, l'expressió d'una contemplació ni el desplegament d'una tècnica, sinó una pràctica de confrontació, de qüestionament d'evidències, i això sovint implica moure peces, comporta acció i moviment, moure individus -còmplices o no-, conduir tràmits burocràtics, fer també que les institucions que contracten els seus serveis s'impliquin i no es limitin a ser mers espectadors, o sigui, treballar fora del taller i fora de la sala d'exposicions. Subvertir dispositius, desnaturalitzar, despositivar el museu, despositivar les institucions, despositivar la pràctica artística, despositivar les relacions de poder, així és com es podria resumir el rol de Núria Güell com a artista.

El 2014 Núria Güell va rebre el premi del GAC-DKV (Barcelona) al millor artista jove en galeria i el Premi RAC (Madrid) al millor artista espanyol en galeria, i el 2019 ha rebut el Premi Antoni Gelabert de la Ciutat de Palma.

Núria Güell conversa amb...Fidel Garcia i Levi Orta

Quatre modes d'entendre el fet polític

8 de novembre de 2019 a les 19 h

Bòlit_PouRodó

Lucía Egaña i Sabrina Michelle: El treball sexual

Es projectarà el vídeo De putas

Dimarts 17 de desembre a les 19 h

La Bonne – Centre de Cultura de Dones Francesca Bonemaison

En el marc del Dia Internacional de les Treballadores Sexuals i en col·laboració amb el Festival Loop-Barcelona

Visita comentada + vermut

A càrrec de Núria Güell

Dissabte 25 de gener de 2020, 12h

Bòlit_PouRodó

Inscripcions gratuïtes a info@bolit.cat o 972427627

Núria Güell conversa amb... Oriol Fontdevila

L'art com a idea com a eina i d'altres estratègies

7 de febrer de 2020 a les 19 h

Bòlit_PouRodó

PROPOSTA DE CONFERÈNCIA: Núria Güell

Adreçada a grups d'ESO i batxillerat

Novembre i desembre de 2019 i gener i febrer de 2020

Durada: 1 hora

Activitat gratuïta

Reserves a info@bolit.cat o 972427627

La sessió que us oferim, impartida per l'artista Núria Güell, té dos propòsits. El primer d'ells és apropar l'art contemporani als adolescents per tal de trencar la barrera que habitualment existeix entre els museus i la vida dels joves a la nostra societat. I per altra banda té l'objectiu de, a través de diferents propostes artístiques de la Núria, debatre amb els joves diferents aspectes socials i polítics de rellevància pel context actual, com son les identitats de gènere i la seva pluralitat, deconstruir els rols imposats en relació a lo masculí/femení, i qüestionar els abusos de poder que es porten a terme a través de les fronteres i els estigmes de la migració.

Aquesta sessió de l'artista treballa, de forma transversal, des de la ètica, la filosofia, la política, la història contemporània i les humanitats, amb l'objectiu de estimular el pensament crític i així poder repensar-nos com a societat. L'activitat, que és totalment gratuïta, ha de tenir lloc dins el període expositiu, que acaba el 9 de febrer de 2020.

2. EXPOSICIONS DE PETIT FORMAT I ACTIVITATS

2.1 Microgrames

Alícia Casadesús i Antoni Clapés

Del 15 de desembre de 2018 al 13 de gener de 2019

Inauguració, dissabte 15 de desembre a les 12 h

Sala de Projectacions

Bòlit_PouRodó

Microgrames neix a partir de la necessitat de compartir un fer, de materialitzar una mirada sobre la natura, sobre l'art i l'escriptura i, en general, sobre el món. Alícia Casadesús, artista visual i Antoni Clapés, poeta, mantenen una correspondència al llarg de quatre anys que esdevé recorregut artístic.

El treball té l'origen en una peça plàstica que l'Alícia envia a l'Antoni. Ell respon amb un text, un micrograma. A partir d'aquí s'esdevenen una sèrie de treballs que no són interpretacions literals de l'obra o del poema, i tampoc no són il·lustracions, sinó que el treball comença a caminar com un tot, com una respiració; un agafar i deixar constant en un moviment continu. Cada treball és una resposta a l'altre, però alhora és també pregunta, motor i llavor per al següent.

El resultat d'aquestes correspondències es mostra d'una manera pausada, lenta, a través d'un recorregut per un camí de camps que porten cap a l'ermita on rau l'obra; i es fa al llarg de quatre mesos per poder palpar el pas del temps, el silenci i la transformació individual a través de l'art, en un ritual on l'individu també esdevé obra.

Aquesta exposició és tot just una petita il·lustració del projecte Microgrames, que queda recollit en la seva publicació, editada per Llibres del Segle.

Presentació i inauguració de 'Microgrames'

Dissabte 15 de desembre de 2018

12h

Bòlit_PouRodó

La presentació del llibre va tenir format de taula rodona on hi van intervenir Mª Josep Balsach, Joan Nogué, Víctor Sunyol, Alícia Casadesús i Antoni Clapés. Introducció a càrrec de Carme Sais, directora del Bòlit i Roger Costa-Pau, de Llibres del Segle.

2.2. Entre dos aguas

Jorge Fuembuena

Del divendres 25 de gener al diumenge 28 d'abril de 2019

Hall del Bòlit i aparador 1

En relació amb l'exposició d'Isaki Lacuesta, el fotògraf i artista visual Jorge Fuembuena presenta una selecció de fotografies artístiques generades a partir del seu treball de documentació i fotografia del rodatge de la pel·lícula "Entre dos aguas".

2.3.Plantar Maduixes

Pràctiques artístiques i comunitat al barri de Pont Major
Cultural Rizoma

Del 9 de maig al 2 de juny de 2019

Inauguració dijous 9 de maig a les 18h

Espai hall del Bòlit_PouRodó

«Plantar maduixes» és un projecte elaborat conjuntament entre la cooperativa Cultural Rizoma i la comunitat educativa del barri de Pont Major, amb el suport del Pla Comunitari de Pont Major Construïm Ponts, per tal de generar un espai compartit de descoberta, experimentació i treball al voltant de les pràctiques artístiques.

El projecte s'ha desenvolupat des del mes de novembre de 2018 fins al mes de maig de 2019 a través d'un seguit de tallers setmanals amb alumnes de cycle infantil de les tres escoles del barri: CEIP Carme Auguet, FEDAC Pont Major i l'Escola Bressol El Pont, a un espai cedit pel Centre Cívic Pont Major.

«Plantar maduixes» es proposa treballar una sèrie d'idees vinculades a l'experiència que aquests nens i nenes tenen de la realitat, utilitzant metodologies pròpies de les pràctiques artístiques contemporànies.

D'aquesta manera, prenem les maduixes com a fil i excusa per explicar i treballar les diverses qüestions que es despleguen en aquest projecte: les maduixeres són unes plantes amb les seves respectives arrels -qui som?- però que, a l'hora de créixer i reproduir-se, ho fan a través d'estolons, quedant connectades les unes amb les altres a través d'aquestes tiges que creixen horitzontalment respecte a la superfície del sol -quina relació establím amb els altres?-. La planta, en estat silvestre, es pot trobar en totes les zones temperades de l'hemisferi nord -boscós, vores dels camins, matolls, etc.- però el seu cultiu s'estén a qualsevol lloc del món -quina relació establím amb el nostre entorn?-.

En definitiva, a través d'aquest fil argumental, posem atenció a la singularitat de cada persona, a les seves arrels, i a la vegada, tenim en compte i treballem allò que ens uneix als altres i al nostre entorn.

2.4.Mapa Katàrtik

Del 6 al 30 de juny de 2019

Inauguració dijous 13 de juny de 2019 a les 18 h
Hall del Bòlit_PouRodó

Basada en la pel·lícula *Katartist*, que va ser pre-estrenada al Cinema Truffaut de Girona dins del marc del Dia Internacional de l'Art, *Mapa Katàrtic* constitueix una exploració singular, impossible i extravagant de les localitzacions on va ser filmada l'obra.

Un recorregut arriscat per la perifèria d'una ciutat de cartró pedra: Sarrià de Ter avainillat, Medinyà, Sant Julià de Ramis...clavegueres pudentes deixades de la mà de Déu, edificis en total desconstrucció, pintures lisèrgiques amb aire de reivindicació, tot, amb una música feta per PulpoPop amb estris trobats, faran viatjar a l'espectador per un univers katàrtic que lapida els límits de l'art, i que demostra que una genialitat moguda pels avatars de la decadència absoluta emana de sota les pedres.

L'exposició ha estat creada per l'artista indòmit Edgar Masegú i pel blanenc David Sánchez (La Sánchez).

Katartist

El deliri real i catàrtic de l'artista

(La pel·lícula)

L'artista atrapat en l'art. La catarsi de l'ésser despulat de tot menys d'art, que aprofundeix dins seu per diferents estrats fins a entrellaçar-los com una simfonia quimèrica: l'ésser i els orígens, l'art i la inspiració, els traumes i les virtuts, la genialitat i la bogeria, la decadència absoluta tot ho uneix; tota obra cau.

Una frontera diluïda en una novel·la deconstruïda a través de la improvisació de l'artista. Un creador multidisciplinari que amb el que es troba pel camí de la deriva inventa una

BSO, amb el que es troba pel camí balla, pinta, fotografia, esculpeix, reinterpreta a poetes inimaginables. Un arquitecte d'un colpidor edifici enrunat, que crida al món perquè el deixi abraçar els seus somnis. Només ell i la càmera, només ell i el seu talent en hores baixes, només un estómac remogut, una natura morta. Només ell i el seu art.

Any: 2019 / Idioma: català / Durada: 88' / Gènere: drama / Format de rodatge: digital /
Format d'exhibició: DCP, HD, BluRay / So: 5.1 / Relació d'aspecte: 16:9 / Localitzacions:
Sarrià de Ter, Sant Julià de Ramis, Medinyà, Girona i Sant Aniol de Finestres / Artista

Indòmit: Edgar Masegú / Producció: La Sánchez Produccions / Direcció: David Sánchez /
Fotografia: David Sánchez / Guió: Edgar Masegú / Argument: David Sánchez / Mescla de
so: Lluís Costa / Disseny sonor: Lluís Costa, Edgar Masegú / BSO: PulpoPop (Edgar
Masegú/Marcel Torres) / Muntatge: David Sánchez / Fotografia del cartell: David
Sánchez / Disseny cartell: Edgar Masegú/Xevi Bras

2.5. Exposant cinema collage

Anna Mitjà

Del 4 de juliol al 15 de setembre

Inauguració dijous 4 de juliol a les 19h

Hall del Bòlit_PouRodó i aparador

El projecte Exposant cinema collage parteix de la idea del collage com un tipus d'expressió dins l'aprenentatge. Es tracta d'una proposta estretament vinculada al tema principal de la pel·lícula *Les pedres*, la seva obra prima en ficció i actualment en fase de desenvolupament, i que aborda les relacions d'admiració, fascinació i idolatria entre dones de diferents generacions.

La proposta d'Anna Mitjà desenvolupada en residència la passada tardor a La Chambre Blanche, del Quebec va consistir en investigar i crear entorn el cinema collage. En paral·lel, va treballar en la realització i muntatge del vídeo assaig *Les pedres*. L'assaig sobre el procés de creació de la pel·lícula *Les pedres*, un producte que incorpora diferents registres audiovisuals i que ara podem contemplar en format expositiu.

Anna Mitjà (Girona, 1990) és graduada en Comunicació Audiovisual per la Universitat Pompeu Fabra i postgraduada en Art Contemporani per la Universitat Oberta de Catalunya. Treballa, sense formes predefinides, la memòria, el moviment i la narració, tot partint de la filmació i el muntatge en suports com el vídeo o el cinema. Moltes de les seves peces han estat creades a partir d'imatges d'arxiu -grans continents d'història-, amb el moviment de les quals n'extreu una història a explicar. *Tu i Berlín* o *Amb poc* (Bòlit Mentor 2015) en serien exemples. Ha treballat amb companyies de dansa com *Impàs* o *Pon-ten Pie*, i col·laborat en projectes vinculats al moviment amb *Isaki Lacuesta* o *Jordi Morató*. Ha creat vídeodances com *BUIT* o *Múltiples*, peces que han passat per festivals internacionals com *Bideodromo* (Bilbao) o *Rollout Dance Film Festival* (Macau). També ha participat en nombrosos projectes cinematogràfics de ficció com *El vent és això* de *Pere Vilà*, al muntatge, i *Les amigues de l'Àgata*, en la direcció d'art. Com a directora de ficció, ha dirigit recentment *Cuándo* al Taller 'Filmando en Navarra' con *Asghar Farhadi*, actualment en fase

de postproducció, i actualment escriu i desenvolupa la seva òpera prima Les pedres (amb el suport de l'Ajuntament de Girona. Ajuts Kreas), per indagar en la idea d'autodescobriment a partir de l'admiració entre dones. Al 2018 guanya el premi Art Jove d'Inund'art amb el curtmetratge Com moure i al llarg del 2019, realitza l'exposició itinerant Les pedres. In situ al Museu de la Mediterrània de Torroella de Montgrí, a la Sala d'Art Jove de Barcelona i a la Casa de la Generalitat de Perpinyà. El novembre de 2018 desenvolupa el projecte Exhibiting cinema collage sobre la recerca de noves narratives i relacions entre l'espai i la pantalla, en residència artística a La Chambre Blanche del Québec (Beca Intercanvi Residència Girona Creativa del Bòlit). Des de Juliol de 2017 és artista resident a La Volta de Sant Narcís de Girona. Amb la col·laboració de l'Institut Ramon Llull.

2.6. 2.30 (work in progress)

Fidel Garcia

Del 26 d'octubre de 2019 al 9 de febrer de 2020

Hall del Bòlit_PouRodó

So / Instal·lació. Micròfon amplificador / parabòlica, sistema de transmissió en streaming, sistema d'energia solar. Rang del micròfon 50/100 metres. Rang de la transmissió (Streaming).

El projecte '2.30' consisteix a obrir permanentment una escletxa en una zona en conflicte (Tanca de Melilla), mitjançant una estació de ràdioescolta la qual retransmetrà via streaming.

L'obra pretén eliminar l'estat agencial propi dels conflictes, que genera societats conscients però imparcials davant la situació. La peça s'enfoca a la Tanca de Melilla, que limita l'accés de poblacions senceres que fugen de conflictes, molts dels quals estan provocats en els seus orígens pels mateixos països que els hi impossibiliten l'accés.

Físicament, és una estació composta per un sistema de transmissió i un micròfon amplificador-direccional que apunta cap a la tanca, possibilitarà que individus provinents d'aquestes migracions tinguin accés / participació davant la societat.

Tanca de Melilla, alçada 12 m, perímetre 12 km, 1998 - 2019, 35 ° 17'58 "N 2 ° 58'28" O

2005, més de 700 immigrants subsaharians creuen la tanca - 2008, 65 persones intenten creuar la tanca, 45 ho aconsegueixen / 200 persones realitzen dos intents massius - 2010,

7 persones creuen la tanca - 2011, 4 persones creuen la tanca / 1 persona creua la tanca
- 2012, 30 persones creuen la tanca d'un total de dos grups de 70 i 80 persones / 450
persones intenten creuen la tanca, 60 ho aconsegueixen / 150 persones intenten creuar la
tanca, 50 persones ho aconsegueixen en dos grups - 2013, 200 persones intenten creuar
la tanca, 50 ho aconsegueixen / 300 persones intenten creuar la tanca, 100 ho
aconsegueixen / 100 persones intenten creuar la tanca, 40 ho aconsegueixen / 200
persones aconsegueixen creuar la tanca / Intent fallit de 100 persones per creuar la tanca
- 2014, 4000 persones intenten creuar la tanca, unes 600 ho aconsegueixen.

Fidel García (Cuba, 1981) utilitza l'art com a mitjà o plataforma, amb l'objectiu d'accedir a
eines, camps del coneixement, fenòmens: tots agents externs a l'art que funcionen dins
de les estructures de poder i control. Amb això permet al seu treball generar un discurs,
que posa en crisi els seus propis recursos, així com, detonar pilars específics del sistema.
Garcia ha desenvolupat aquest projecte en residència durant els mesos de setembre i
octubre de 2019.

Activitats

Open Studio

A càrrec de Fidel Garcia

Divendres 8 de novembre a les 17 h

Bòlit_PouRodó

Conversa amb Núria Güell i Levi Orta: Quatre modes d'entendre el fet polític

Divendres 8 de novembre a les 19 h

Bòlit_PouRodó

3. ACTIVITATS PARTICIPATIVES, MEDIACIÓ I COL-LABORACIONS

3.1 Taller infantil de serigrafia

A càrrec de Sebi Subirós

Organitzen: Associació de Veïns de Barri Vell i CoCu

4 de gener de 2019

Bòlit_Pou Rodó (Pl. Pou Rodó, 7-9 Girona)

De 10.30 a 13.30 h

Activitat gratuïta

Inscripcions a avbarrivell@gmail.com

Durant el taller s'ensenyarà als nens i nenes la tècnica de la serigrafia, a partir de la quals podran experimentar amb l'estampació serigràfica, la tampografia i el collage. Acompanyats de l'artista Sebi Subirós, de l'Associació Cultural Cocu, podran crear una targeta de Nadal amb una imatge a dos colors que els nens i nenes podran acabar escollint la tècnica que els agradi més.

La durada de l'activitat és de 15 minuts per infant, aproximadament. L'edat recomanada és dels 5 als 12 anys.

L'activitat ha estat organitzada des de l'Associació de Veïns i Veïnes del Barri Vell amb la col·laboració del Bòlit, Centre d'Art Contemporani. Girona i l'Associació Cultural Cocu.

3.2 Homenatge a Madeleine Spierer

El cosmos i la gruta

Projecció de l'entrevista amb l'artista

Organitza: Gresol Art

Dissabte 19 de gener de 2019, 11h

Bòlit_PouRodó

(Plaça de Pou Rodó 7-9 de Girona)

Entrada lliure

Madeleine Spierer va nèixer a Trieste (Itàlia) l'any 1926. El 1939, la seva família es mudà a Ginebra (Suïssa). Des de la seva infantesa, practica el dibuix i la pintura. Els seus viatges freqüents a París des de 1945 la connecten amb el món de la pintura. Durant el transcurs de la seva vida viatja a Madrid, New York, Oslo, Països Baixos, Bèlgica, Alemanya. Passa llargues temporades a Londres y després a New York (2001-2001), i a San Salvador (El Salvador) (2004).

L'any 2014, sentint-se al llindar d'una creació de grans dimensions -y sense espai per a portar-la a terme a Ginebra -accepta, als 88 anys, una invitació que li estenen la seva neboda galerista Tzila Krugier i l'artista Gene Mann. Invitació de mudar-se a La Bisbal d'Empordà, on trobarà un espai que convé a la seva necessitat creadora.

Madeleine va poder escollir Catalunya com la terra en la qual compartir la seva energia vital, reunint-hi l'obra diversa y abundant de la seva vida, al número 17 del Carrer Ample. A La Bisbal va crear la seva última gran obra: Présence, composta de: El cosmos i La gruta, dues instal·lacions que es poden visitar, prèvia cita, al número 6 del Carrer Pella i

Forgas. El Cosmos està creat a partir d'una primera espiral que converteix l'obra sencera en aquesta forma, símbol universal de vida i moviment. Madeleine descobreix que l'arquitectura urbana de La Bisbal és una espiral i que l'espai en el qual ella crea és el seu centre, ja que se situa al costat de l'Església.

Amb un llenguatge de color i dinàmica de ritmes, l'obra pictòrica de Madeleine Spierer tendeix a fer visible la relació entre la vida interior i el món exterior. « El meu treball consisteix en sempre experimentar la relació entre traç i superfície, ritme i color. Per això, utilitzo els materials al meu abast que millor responen amb gran precisió a la tensió pictòrica del drama que es desenvolupa. L'experiència de la superfície plana en la qual el color inventa espais, es veu violentada per les aportacions tridimensionals que intenten d'integrar-se a ella. La vibració física dels elements pictòrics és indispensable a l'expressió dramàtica d'aquesta relació. Si descriu això és per donar compte

conceptualment dels traços que deixen sobre la meva platja interior les informacions que m'arriben de mons diversos, sempre desconeguts i renovadors, i motiven el meu acte pictòric ».

*El vídeo és una producció del Bòlit, centre d'Art Contemporani. Girona i pertany al seu fons de documentació

3.3 Les imatges del cos: desig, sexualitat i drets

Una conversa entre Catherine Millet i Albert Serra

Presenten, Àngel Quintana, Degà de la Facultat de Lletres, i Carme Sais, directora del Bòlit

Dijous 7 de febrer a les 19 h

EspaiCaixa Girona

(Poeta Marquina 10, Girona)

Entrada lliure

*La conversa serà en francès amb traducció simultània al català

Una col·laboració de la Càtedra d'Art i Cultura Contemporanis, el Departament d'Història de l'Art de la Facultat de Lletres de la Universitat de Girona i del Bòlit, Centre d'Art Contemporani. Girona.

Serra i Millet proposen una conversa sobre el nostre cos, sobre les raons que el fan desitjable o no, sobre els enigmes del nostre desig... però també sobre les representacions

que n'ha fet la història de l'art, cercant l'empatia de l'espectador, redefinint la noció d'intimitat i renovant el desafiament de la representació sexual explícita.

El cineasta Albert Serra es troba en aquest moment a punt de finalitzar dos projectes que tenen com a punt central la qüestió de les imatges i de la representació extrema de la sexualitat. A partir de textos provinents de la literatura llibertina del segle XVIII i de l'herència literària del marquès de Sade està confeccionant els treballs Personalien que s'inaugurarà al Centro de Arte Reina Sofía de Madrid el proper 27 de febrer i està donant forma al muntatge del seu llargmetratge, Liberté.

En el projecte Personalien, Serra ha comptat amb la col. laboració de la crítica i teòrica de l'art Catherine Millet, autora de la novel·la La vie sexuelle de Catherine M. L'escriptora i assagista és per Albert Serra un important referent en el treball de la reflexió sobre les imatges del desig i la sexualitat en el món contemporani.

Aprofitant, doncs, la col.laboració d'ambdós en el projecte expositiu, Serra i Millet parlaran de quina manera podem representar la sexualitat avui en dia, sobre els tabús que acompanyen la representació de la sexualitat en el territori de l'art i sobre la complexitat de poder donar forma visual a la qüestió del desig.

Catherine Millet (Bois-Colombes, Hauts-de-Seine, França, 1948) és escriptora, comissària d'exposicions i crítica d'art francesa. És autora de nombroses obres i assaigs sobre el món de l'art, així com de la polèmica novel·la autobiogràfica La vida sexual de Catherine M., en la qual parla detingudament de les seves experiències sexuals i que ha venut més de 400.000 exemplars fins al dia d'avui.

És directora d'Art Press, el mensual de més prestigi sobre art contemporani i va ser comissària de la secció francesa de la Biennial de Sao Paulo el 1989, de la Biennial de París, Curadora d'Art del Museu d'Art Modern de París i comissària del pavelló francès a la Biennial de Venècia de 1995.

Ha rebut importants premis com el Premi Sade (2001), el Premi Maurice de novel·la romàntica (2009), el Premi La Coupole (2014) i el François Morellet (2016) pel seu compromís i els seus escrits en favor de l'art contemporani.

Albert Serra (Banyoles, 1975) és un director i productor de cinema poc convencional, amb una particular estètica i plantejaments cinematogràfics. És un habitual del Festival de

Cannes, on sol presentar els seus treballs. Honor de cavalleria, de 2006, va ser considerada per la publicació "Cahiers du Cinéma" com una de les deu millors pel·lícules de l'any. Amb el seu segon llargmetratge El cant dels ocells (2008) va aconseguir el premi Gaudí i el 2013 va guanyar el Lleopard d'Or al Festival Internacional de Cinema de Locarno amb Història de la meva mort. La mort de Lluís XIV, interpretada per Jean-Pierre Léaud va ser presentada amb molt d'èxit a la Secció Oficial del Festival de Cannes 2016.

El Centre Pompidou de Paris, la Tate Modern i la Cinematek de Brusel·les li han dedicat mostres retrospectives i ha participat en esdeveniments artístics internacionals com la Documenta de Kassel o la Biennial de Venècia. El proper mes de febrer inaugurarà una gran videoinstal·lació al MNCARS.

Posseeix la seva pròpia productora, Andergraun Films, amb la que porta a terme els seus projectes artístics.

3.4 Presentació: Cucut

De Marc Fourquet

Publicació de les edicions Matèria moviment creatiu

Divendres 15 de febrer 2019 a les 19 h

Bòlit_PouRodó

Entrada lliure

Presentació de la nova publicació de les edicions Matèria moviment creatiu. Es tracta d'un llibre amb pròleg d'Enric Casasses que recull una selecció de les obres que l'artista ceretà Marc Fourquet va exposar a Dieu, moviment creatiu l'estiu de 2017.

Marc Fourquet neix a Céret l'any 1953. El 1977 exposa per primera vegada al Primer Festival de Cultura Catalana al Bages. L'any 1982 crea, amb l'artista Joan Calens, l'espai d'art Symptômes. Association pour la promotion des Arts Plastiques, dedicat a la promoció de joves creadors. L'associació va organitzar un seguit d'exposicions que, sota el nom genèric de «Casino», van itinerar per diferents centres: Fundació Miró, Barcelona, Galerie Medamothi, Montpeller, Fondation Nationale des Arts Graphiques et Plastiques, París. El 1985 participa en la inauguració del Centre d'Art Contemporani Midi-Pyrénées. De l'any 1986 al 2006, implicat i fidel a la seva cultura, participa com a representat del seu territori en diferents exposicions. Exposava la seva obra a Roma, Milà, Mallorca, Barcelona, Girona, Lleida, Figueres, Andorra i a diverses ciutats franceses. L'any 1992 realitza les obres Vallespir i Sant Ferriol com a homenatge al lligam de la seva ciutat amb l'art. Aquestes

dues obres seran exposades en la inauguració de l'ampliació del Museu d'Art Modern de Céret. Els anys 1996 i 1998 realitza les cobertes dels àlbums Tango de Rosselló i L'argot du bruit, de Pascal Comelade. L'any 2000 participa en una exposició col·lectiva al Pavelló de França a l'Exposició Universal de Hannover. L'any 2009 la vila de Perpinyà ret un homenatge a la seva trajectòria i organitza una gran exposició al Couvent des Minimes, amb prop de 130 obres. A partir del 2012, Matèria moviment creatiu exposa la seva obra en diferents espais.

Marc Fourquet s'enfronta al patrimoni cultural del Vallespir amb la voluntat de pertinença implícita en tot acte de reconeixement. Un amor que no proposa reinventar o revisar aquest patrimoni, sinó tot al contrari: homenatjar-lo i donar-li continuïtat.

És per això que a la seva obra hi trobem el bestiar i els rastres cromàtics del romànic català, la fragmentació cubista que desemboca en el collage, els motius decoratius de la imatgeria popular, les fites de la natura, la simbologia dels aliments, dels mites i de les llegendes, la festa del cos... Motius expressats amb una exuberància barroca reflex de la seva llibertat creadora i del seu esperit indomable.

En l'edició d'aquest llibre detectem una part del seu procés de treball: veiem com l'esbós del natural que realitza d'una manera imparabile sobre qualsevol suport i tècniques diverses, s'esberla, es fragmenta i es recompon per a explorar la singularitat del cos. Un cop més, la representació de l'imaginari a partir de la percepció sensible de la realitat. El dibuix com a mitjà per la descoberta íntima d'aquesta realitat. El fil que connecta amb el sentit dels dibuixos que la humanitat a fet durant milers d'anys.

Llibre de 56 pàgines amb sobrecoberta i faixa original de l'autor.

El pròleg és d'Enric Casasses i es reproduïxen 29 dels 150 originals exposats a Cadaqués l'estiu de 2017. L'edició consta de 100 exemplars. Cada exemplar conté una reproducció d'un dels originals, plegat, signat i numerat de l'1 al 100.

Matèria moviment creatiu és un projecte cultural sense seu corporativa. Divulguem i compartim coneixements artístics a diferents espais i editem l'obra de creadors contemporanis.

Ens interessen els processos creatius incipients i experimentats, anònims i reconeguts que aportin mirades optimistes i serenes de la realitat.

Matèria va començar la seva activitat la tardor de 2011. Hem organitzat exposicions temporals i periòdiques a diferents indrets de la geografia catalana: Granollers, Reus, Barcelona, Banyoles, l'Escala, Ceret, la Selva de Mar i Vic.

Del 2013 al 2017 hem tingut activitat continuada a Cadaqués on han germinat nous projectes artístics com el de l'edició i els tallers d'art que encetem aquest any i que realitzarem al monestir de Sant Daniel de Girona.

3.5 Catàleg i vídeo de l'exposició "Diàlegs amb el misteri"

Divendres 22 de març de 2019, 19h

Bòlit_PouRodó

Entrada lliure

Presentació del catàleg, de l'editorial Fragmenta, que recull l'exposició que El cercle de conversa va presentar al Refugi Antiaeri durant la tardor de 2018. L'acte tindrà format de taula rodona amb els artistes Félix Atmetlla, Pep Aymerich, Jordi Esteban, Jordi Isern, Jordi Martoranno, Maria Mercader, Oriol Teixidor i Torrent Pagès. L'exposició recollia la proposta d'un grup d'artistes plàstics que volien compartir l'espai dialogal en les cambres silents de l'interior de la terra, posant en relació fragments de l'obra de Raimon Panikkar, en els que relaciona art i espiritualitat, amb obres pròpies dels membres del cercle.

3.6 Dia Internacional de l'Art (2019)

Divendres 12, dissabte 13 i diumenge 14 d'abril de 2019

Setena edició a Girona i comarques

La setena edició del Dia Internacional de l'Art desplegarà una extensa programació d'activitats culturals i artístiques el cap de setmana del 12, 13 i 14 d'abril, a Girona ciutat i comarques.

Girona engega, per setena vegada, aquesta excepcional celebració, que recorda el naixement de Leonardo da Vinci el 15 d'abril de 1452 i que, enguany, també coincideix amb els actes de commemoració del 5è centenari de la seva mort.

Establerta el 2011 per la UNESCO amb l'objectiu d'acostar als ciutadans diferents formes d'expressió artística, es tracta d'una efemèride destacada a nivell internacional però que a Catalunya es celebra exclusivament a la nostra província.

La programació, dissenyada de forma conjunta entre una vuitantena d'entitats vinculades

al món de les arts visuals, inclou tallers, exposicions, itineraris d'art, projeccions, concerts, conferències, visites comentades i performances, entre d'altres.

L'ampli i variat programa d'activitats gratuïtes i aptes per a tots els públics emplenarà d'art i de cultura tant carrers com equipaments de tot el territori. Per aquesta edició, i com a tret de sortida, s'ha convidat al poeta i assagista Vicenç Altaió a fer el pregó que tindrà lloc el divendres 12 d'abril a les 20,30 h al Bòlit_PouRodó.

Aquesta iniciativa està promoguda i coordinada pel Bòlit, Centre d'Art Contemporani. Girona de l'Ajuntament de Girona i els Serveis Territorials de Cultura a Girona de la Generalitat de Catalunya.

Pregó del Dia Internacional de l'Art

Divendres 12 d'abril de 2019, 20.30h

Bòlit_PouRodó

A càrrec del poeta i assagista Vicenç Altaió

Taller: Això no és pas el que sembla. Cafè, filosofia i art

Dissabte 13 d'abril de 2019, 11h

Bòlit_ Pou Rodó

A càrrec de Punt de Fuga (Bàrbara Rodríguez i Eloi Garcia)

Què succeeix si en una mateixa activitat es tracta una idea filosòfica i acte seguit juguem literalment amb aquesta idea? A partir de l'exposició Les imatges eco d'Isaki Lacuesta mobilitzarem el pensament filosòfic amb idees sobre la repetició i la diferència de Deleuze i el traslladarem cap a una proposta de joc creatiu inspirat en els poemes objectes de Joan Brossa, experimentant així noves formes d'apropar-nos a un mateix concepte. Una activitat que començarà amb un cafè i seguirà amb la seqüència: observar, pensar, crear... revelar! Adreçada a públic adult. Inscripcions gratuïtes a info@bolit.cat o 972427627

Pre-estrena: Katartist

Dissabte 13 d'abril de 2019, 11h

Cinema Truffaut

"El deliri real i catàrtic de l'artista"

BSO Pulpopop

Catarsi en forma de monòleg: només un artista i una càmera. Un artista que va a la deriva. Atrapat en el deliri de la seva obra, buscarà infructuosament l'art total. Amb tot el que trobi pel camí intentarà crear un sòlid artefacte estètic, però el seu afany improvisador

d'artista vingut a menys, li farà descobrir que l'única capacitat de moure els seus anhels artístics és la decadència absoluta. Després de l'enterbolida visió fronterera que hi ha entre genialitat i bogeria, veurà com tota la seva obra s'ensorra.

3.7 Art & Gavarres

2n Festival Internacional de Land Art

Del 6 d'abril al 24 de juny de 2019

Girona, Quart, Llambilles, Cassà de la Selva, Llagostera i Romanyà de la Selva

Comissariat: Àngels Artigas, Denys Blacker i Oriol Granyer

Trobada d'artistes i presentació de projectes, 1 d'abril a les 19h al Bòlit_PouRodó

Inauguració, 6 d'abril a les 10h al Bòlit_PouRodó: Punt de trobada de la ruta guiada per totes les obres, als municipis de Girona, Quart, Llambilles, Cassà de la Selva, Llagostera i Romanyà de la Selva.

El Festival Art & Gavarres parteix de la idea que l'art pot ser una eina que ajudi a reflexionar i a canviar la nostra mirada sobre el paisatge, relacionant l'art i la natura per donar a conèixer el massís de les Gavarres i contribuir al desenvolupament local dels municipis que envolten aquest espai natural.

En el Land Art, es treballa amb els materials del lloc o de proximitat fent intervencions que els processos naturals i el pas del temps acabaran esborrant i interpel·lant a l'espectador a reflexionar sobre la relació dels humans i la natura.

Durant la primera setmana d'abril, els artistes participants, han estat treballant les seves obres als llocs escollits repartits pels 6 municipis que enguany participen a la segona edició del Festival Art & Gavarres. Aquestes creacions artístiques a l'aire lliure, seran visitables del 6 d'abril al 24 de juny i fins que el pas del temps, les esborri.

El programa d'enguany inclou un total de 10 activitats paral·leles entre presentacions, exposicions, performances i una taula rodona, prevista pel 29 de maig al Caixa Fòrum.

Coordina: Bòlit, Centre d'Art Contemporani. Girona i Consorci de les Gavarres

Organitzen: Consorci de les Gavarres i Ajuntament de Girona

Col·laboren i participen els Ajuntaments de Girona Quart, Llambilles, Cassà de la Selva, Llagostera i Santa Cristina d'Aro (Romanyà de la Selva)

Performance

A càrrec d' Ester Xargay i del col·lectiu Vibra

Dissabte 13 d'abril de 2019

11h Font de Panedes performance d'Ester Xargay

13h Cova d'en Daina performance del col·lectiu Vibra

En el marc de la programació de la segona edició del Festival Art i Gavarres, aquest proper dissabte 13 d'abril, a les 11, l'escriptora i videoartista Ester Xargay, serà a la Font de Panedes per oferir una performance. Seguidament a les 13 h, el Col·lectiu Vibra oferirà la performance "Fils de pedra" al Dolmen de la Cova d'en Daina, situat a Romanyà de la Selva. Ambdues activitats són de lliure accés. El punt de trobada serà al Restaurant Panedes a les 10:30 h.

Ester Xargay, escriu poesia i textos en relació a l'expansió de l'art: interdisciplinarietat, procediments i dissolució dels gèneres. Escriptora i videoartista, combina aquestes dues pràctiques amb recitals, exposicions i concerts en què col·labora amb músics i artistes.

Ha realitzat, amb Carles Hac Mor, el DVD-ROM "Sextina al microscopi"(2002), i, amb Adolf Alcañiz, Carles Hac Mor el CD-Rom "Paraparèmies...", i, a BTV (Barcelona Televisió), documentals i videopoemes, un dels quals va rebre el Premi Espais a la Crítica d'Art. En poesia, ha obtingut el Premi Cadaqués a Rosa Leveroni 2018, amb el llibre Desintegrar-se.

Vibra és un col·lectiu artístic internacional i multidisciplinaria de dones residents a l'Alt Empordà: Mònica Campdepadrós, Elena Casadevall, Juliette Murphy, Rosa Pascual, Esther Pi i Petra Vlasman.

Performance

A càrrec de Sabina Vilagut, Núria Iglesias, F. Sidera, Narcís Sancho i Torrent Pagès

Diumenge 16 de juny de 2019, 11h

Punt de trobada: Bòlit, Centre d'Art Contemporani, situat a la Plaça Pou Rodó 7-9, on s'iniciarà una petita ruta.

Sabina Vilagut, Núria Iglesias, F. Sidera, Narcís Sancho i Torrent Pagès seran els encarregats de posar punt i final a les activitats paral·leles de la segona edició del Festival Art i Gavarres, que va iniciar-se el passat 6 d'abril i s'allargarà fins a 24 de juny.

La primera de les actuacions anirà a càrrec de Sabina Vilagut i Núria Iglesias, més coneguda com a Piròmana d'Argos, que oferiran una performance.

Seguidament a les 12:30 h, serà el torn dels artistes F. Sidera, Narcís Sancho i Torrent Pagès, que realitzaran una acció vinculada a la instal·lació de Landart Templum de Torrent Pagès i Lluís Serrat a la Font d'en Pericot (Riu Galligants a l'alçada del Monestir de Sant Daniel).

L'acció posarà en relleu la riquesa sonora de les Gavarres, a partir de gravacions i enregistraments realitzats prèviament en diferents moments i indrets d'aquest entorn, amb la idea de fer presents múltiples realitats sonores que conviuen en aquest mateix espai geogràfic.

Aquesta darrera acció incideix especialment en com ens relacionem amb els sons i sorolls que escoltem arreu i proposa a través de la descontextualització fer evident l'univers sonor que ens ensenya a escoltar.

Sabina Vilagut (Barcelona, 1993), graduada en Belles Arts per la Universitat de Barcelona al 2017, és una artista emergent que s'expressa a través del dibuix, l'escultura, la performance i l'escriptura de manera multidisciplinària.

Piròmana d'Argos és el nom rere el qual es troba Núria Iglesias Rodríguez, artista multidisciplinària nascuda l'any 86. El cos i el moviment són els eixos vertebradors del seu treball; per aquest motiu, la performance, és un dels àmbits on pot expressar de forma més directa aquesta pulsio. La seva obra es vincula al territori on es desenvolupa i a les persones que l'habiten o transiten.

Llicenciat en Belles Arts, Torrent Pagès ha realitzat exposicions, instal·lacions i accions entre Espanya, Itàlia, Gran Bretanya i França. És fundador de l'associació Trànsit-Art de Barcelona i de l'Espai Blanc al Born de Barcelona i va ser director de l'Escola Municipal d'Art de Cassà de la Selva. Actualment i a partir del seu treball amb l'aigua, està creant inspirat en les transparències, jugant amb les subtilitats dels líquids i desenvolupant la seva part més poètica tot vinculant ciència, art, natura i tecnologia.

Més informació www.artigavarres.cat

Es va formar l'any 2013 amb l'objectiu de fer vibrar l'art de diferents artistes d'una manera conjunta, i en un primer moment, amb la idea de treballar el concepte de vibració en un sentit ampli i poètic.

3.8 Premi producció en vídeo XAV, LOOP i Arts Santa Mònica

Producció d'una obra en vídeo en règim de coproducció participada del Festival Loop i la Xarxa de Centres d'Arts Visuals de Catalunya (XAV) que comporta la co-organització d'una exposició al Centre d'Art Santa Mònica i posterior itinerància als centres de la Xarxa Catalana Centres d'Art. El 2019 es va premiar un projecte *Lladres* de Mabel Palacin i es va estrenar el premi de 2018 *Jo sóc allò prohibit* d'Isaki Lacuesta.

Jo sóc allò prohibit

Isaki Lacuesta

Exposició / Projecte audiovisual

13.11.2019 - 12.01.2020

Inauguració: 13.11.2019 / 19h

Espai balcó - Arts Santa Mònica

5a Edició del Premi de Videocreació

Coproducció de la Xarxa de Centres d'Arts Visuals de Catalunya, Arts Santa Mònica - Departament de Cultura i LOOP Barcelona.

En el marc del Festival LOOP Barcelona 2019, Isaki Lacuesta estrena a l'Arts Santa Mònica el seu projecte. La instal·lació *Jo sóc allò prohibit* configura una cartografia de la "prohibició" i dels seus imaginaris, aquí i ara, perquè cap forma d'entendre una societat millor que la d'atendre tot el que aquesta es nega a si mateixa. Què tenim prohibit dir, fer, pensar, transmetre, imaginar? D'acord amb quins consensos s'estableixen els límits i dics de la convivència social?

En un espai íntim, l'espectador es confronta a una antologia exhaustiva d'imatges i relats que literalment es defugen: una imaginació escàpola, com la selfie que ens fem quan ningú no ens mira i, davant del mirall, ens busquem amb l'últim extrem del reüll.

Per encarar la imatge prohibida, l'espectador ha d'aprendre a ser Perseu contra la Medusa.

Direcció: Isaki Lacuesta

Programació informàtica i direcció tècnica àudio-visual: Albert Coma

Investigació i documentació: Mario Santamaría i Núria Gómez Gabriel

Muntatge: Sergi Dies

Ajudant de direcció, documentació addicional: Bruno Nevada Wilde

Producció: Isa Campo (La Termita Films)

Agraïments: Elías León Siminiani, Benito Padilla, Clemente Bernad, Albert Pla, David Jiménez, Benet Salellas, Pedro G Romero, als músics que han respost l'enquesta i als autors dels quals reproduïm materials

3.9 Festival Inund'Art

Per segon any consecutiu, el Bòlit, Centre d'Art Contemporani col·labora amb el Festival Inund'Art. Com ja va passar en l'edició del 2018, el Bòlit posa a disposició d'Inund'Art el Bòlit_StNicolau per poder portar a terme una de les activitats del Festival.

Espills

Playmodes Studio

Bòlit_StNicolau

Divendres 31 de maig de 17h a 20h

Dissabte 1 i diumenge 2 de juny d'11h a 14h i de 16h a 20h

Entrada lliure

En col·laboració amb el [Festival Inund'Art](#)

Espills és una escultura dinàmica de llum sòlida. Construïda amb feixos de llum làser, escàners làser i miralls robotitzats, està inspirada en formacions cristal·lines. Un conjunt de figures geomètriques que suren a l'aire i que suggereixen, de manera abstracta, la transmutació de la matèria des del caos fins a l'ordre. La pols esdevé de cristall, sent erosionada i tornant a ser sorra.

Cada representació visual integra el seu propi disseny de so mitjançant algorismes de sonificació que transformen la llum en música, completant aquest paisatge alquímic.

Espills també és un exercici d'artesanía digital. La majoria dels elements que componen el treball, tant de maquinari com de programari, han estat dissenyats i construïts per Playmodes: miralls robotitzats, eines de dibuix lumínic, mòduls làser, sintetitzadors d'àudio i mitjans escènics.

Playmodes és un estudi de recerca audiovisual. Un equip híbrid d'enginyers, músics i dissenyadors que treballa amb tecnologies pròpies per tal de donar vida a nous instruments visuals i sonors. Aquest lutherisme digital s'aplica a formats com la instal·lació immersiva, l'escenografia o el mapatge de video-projeccions, en un viatge fora del marc quadrat de les pantalles tradicionals.

3.10 Cicle AA d'accions i intervencions ARBAR

"Iteracions Relatòries - Ecoestètica Rural"

Roc Parés, Mar Serinyà i Noel Tatú

ARBAR Centre d'Art i Cultura

Carrer Palanc, 6, 17489, La Vall de Santa Creu (El Port de la Selva)

"Iteracions Relatòries - Ecoestètica Rural" amb els artistes Roc Parés, Mar Serinyà i Noel Tatú.

Els projectes que conformen el cicle -A redós de Roc Parés, Dins i fora de la línia per deixar-se ser de Mar Serinyà i Von Frisch de Noel Tatú- consten de tres fases: una primera fase s'ha desenvolupat durant un llarg període de temps (en alguns casos ha suposat mes de 10 mesos de treball i conceptualització) i ha finalitzat el juny de 2019; la segona i tercera fases tindran lloc el 13 de juliol i el 24 d'agost, quan es realitzaran les accions al Centre ARBAR i a la Vinya del Clumet (que es troba molt a prop del Centre ARBAR) a partir de les 19h.

Així mateix, del 13 de juliol al 15 de setembre es podran visitar al Centre ARBAR l'exposició de les intervencions del cicle "Iteracions relatòries - Ecoestètica Rural": A Redós de Roc Pares (Sala del Vi); Dins i fora de la línia per deixar-se ser de Mar Serinya (Sala de l'Oli); i Von Frisch de Noel Tatu (Cuina).

El cicle "Iteracions Relatòries - Ecoestètica Rural" es concep com un acte de resistència davant la pèrdua de connexió vital i estètica amb la realitat medioambiental. Amb la voluntat de rescatar, recrear i preservar valors fonamentals de la cultura arcaica-agraria, construeix un discurs on les múltiples lectures, materials, emplaçaments i/o procediments seran tan amplis com sigui possible. El cicle convida a llegir el paisatge com un text, on la iteració o repetició de les accions efímeres esdevindran la grafia d'un conjunt de gestos ecoestètics, que a poc a poc s'esborraran del paisatge rural, però que acumularan la seva energia en el temps.

Accions AA

A partir de les 19h

Dissabte 13 de juliol

Roc Pares · A redós d'un estel · 19 h · Vinya del Clumet

Mar Serinya · Cultivant llum · 19.30h · Vinya del Clumet

Noel Tatu · L'art és l'actitud i el seu camí · 20 h · Centre ARBAR

Dissabte 24 d'agost

Noel Tatu · Abellaire un art enigmàtic · 19 h · Centre ARBAR

Mar Serinya · Germans · 20 h · Vinya del Clumet

Roc Pares · A redós del meu foc · 20.30 h · Vinya del Clumet

Exposició de les intervencions AA

Del 13 de juliol al 15 de setembre

Roc Pares · A Redós · Sala del Vi

Mar Serinya · Dins i fora de la línia per deixar-se ser · Sala de l'Oli

Noel Tatu · Von Frisch · Cuina

Espai de documentació dels set anys d'activitats d'ARBAR

Del 13 de juliol al 15 de setembre al Centre ARBAR (Sala del Faluard)

3.11. Cicle de conferències: Què pot una ficció? Imaginació, política i ficció

En col·laboració amb L'Associació Cultural La Volta

Aquestes conferències són una invitació a explorar la relació entre política i ficció.

Partim d'una hipòtesi: la història política s'ha construït a partir de ficcions. Des d'aquesta construcció proposem atendre la potència política de la ficció com a qüestionament de les realitats establertes i la creació d'altres mons possibles des d'aquest fingir i forjar propi de la ficció.

Tres seran les preguntes que ens acompanyaran durant aquestes conferències: És possible la política sense recórrer a la ficció? Existeix un vincle estret entre veritat i política? Per a la imaginació i creació d'altres mons possibles, com hem de relacionar-nos amb la ficció?

La ficció proletària: habitar la nit

A càrrec d'Andrea Soto Calderón

Dijous 21 de novembre de 2019, 18.30h

Bòlit_PouRodó

Entrada lliure

"Alguna centena de proletaris que tenien vint anys al voltant de 1830 i que haurien decidit, cadascun pel seu compte, no suportar més l'insuportable: el dolor del temps robat cada dia pel treball, sense una altra que el de conservar indefinidament les forces de la servitud al costat de les de la dominació" (J. Rancière, La nit dels proletaris, 1981).

Voldríem explorar el lloc de la ficció en la ruptura amb una manera de vida, la potència de les operacions fictivals per a construir nous sentits del comú, què pot significar habitar la nit com a pràctica d'operació fictival?, en quins sentits la ficció forja una capacitat d'aparèixer?

Rostres i rastres per pensar el vincle entre política i ficció

A càrrec d'Antonio Gómez Villar

Dijous 28 de novembre de 2019, 18.30h

Bòlit_PouRodó

Entrada lliure

Ens centrarem en pràctiques situacionals des d'on pensar les discussions que proposem (el Zapatismo, el 15M o les vagues del 8M) al mateix temps que revisitarem alguns autors fonamentals (la dissimulació en Maquiavel o el vincle entre sobirania i ficció en Hobbes) per a aprofundir en algunes de les derives que afloren en analitzar el vincle entre política i ficció.

4. ITINERÀNCIES

4.1 COMPLICITATS I SINCRONIES

Denys Blacker

Del 26 de gener al 2 de març de 2019

Inauguració, dissabte 2 de febrer a les 12h

Casa de la Paraula - Santa Coloma de Farners

L'exposició és una coproducció de la Casa de la Paraula i el Bòlit, Centre d'art contemporani de Girona, que amb aquest projecte donen continuïtat a la seva col·laboració per a produir i exhibir projectes artístics que es programen a ambdós equipaments. L'acte inaugural inclou la realització de la performance, Pensaments tentaculars, amb Denys Blacker i el col·lectiu d'artistes Ocells al cap.

Denys Blacker, establerta a Madremanya (Gironès), és una artista multidisciplinar que empra el dibuix, l'escultura i el vídeo com a espais de creació vinculats a l'art de la performance, pràctica creativa que engloba i dona sentit a tots els llenguatges del seu art. Denys Blacker situa el seu cos com una realitat medidora, oberta i porosa a formes encarnades de coneixement que abracen des de la intuïció, l'energia i l'espontaneïtat, fins al diàleg actiu i amorós amb la matèria en tots els seus estats.

L'any 2014 Denys Blacker i un col·lectiu d'artistes internacional funden el grup Ocells al cap. Les activitats i performances del grup Ocells al cap, qüestionen el rol de l'artista i el concepte individual d'autoria. Mitjançant exercicis i tallers, desenvolupen tècniques per alliberar la performance de la intencionalitat racional i conduir-la, sota el guiatge de la intuïció, a capes més profundes de la consciència. Des del llenguatge del performance art examinen la nostra capacitat individual i comunitària de generar relacions innovadores, dinàmiques i transformatives entre la realitat material i la realitat immaterial. La improvisació és el nucli de la seva recerca i el seu itinerari creatiu s'orienta vers la performativitat, la telepatia i la sincronicitat.

Denys Blacker, artista visual és doctora per la Universitat a Northumbria. La seva obra ha estat exposada internacionalment al llarg de 30 anys. Ha presentat obra recent a Thin Ice al Days of Performance a Lviv (Ucraïna); Tingles a OUI Performance, York Guildhall (Anglaterra); The Three Roses a l'Interakcje Festival a Pietrkow Tribunlaski (Polònia); Birds in the Head, una reinvenió de performance en grup de l'obra Birds, d'Allan Kaprow, en col·laboració amb la Fundació Antoni Tàpies i la Bonne, Barcelona (Catalunya); Extensions Sèries, amb el grup Wolf in the Winter, Museum of Art Oxford (UK) i al Fierce Festival, Birmingham (UK).

Denys Blacker viu i treballa a Catalunya des de 1987. En col·laboració amb l'artista holandesa Anet Van de Elzen fundadora Gresol, institució cultural sense ànim de lucre, destinada a organitzar tallers i encontres culturals. Ha organitzat més de 20 festivals internacionals de performance a Girona i a Barcelona, entre els quals destaca: FEM, festival anual de performance internacional de dones artistes, actualment en la seva 14a edició.

4.2 LES IMATGES ECO

Isaki Lacuesta

Exposició 23.05-15.09.2019

Nivell 0 i nivell 2

Arts Santa Mònica

La Rambla, 7 08002 Barcelona

El Centre Pompidou de París va acollir el 2018 una retrospectiva d'Isaki Lacuesta, comissariada per Sylvie Pras i coordinada per Judith Revault. En aquesta exposició es van presentar dues noves instal·lacions, Les imatges eco i Els films dobles que recreaven imatges sorgides tant de creacions anteriors com de noves filmacions en diversos indrets del món.

Les dues videoinstal·lacions estrenades a París es presenten ara a Catalunya formant part de l'exposició "Les imatges eco", la qual incorpora dues obres més, la videoinstal·lació La tercera cara de la Lluna (que Lacuesta va crear especialment per a la capella de Sant Nicolau, al Bòlit de Girona, en col·laboració amb l'escultor gironí Pep Admetlla i que ara s'adapta a l'espai d'Arts Santa Mònica), i una obra nova la qual s'estrena a l'Arts Santa Mònica: L'acusat.

Aquestes obres posen en relleu la capacitat creativa i pluridisciplinar d'Isaki Lacuesta com a artista visual, una faceta que ha desenvolupat des dels inicis de la seva carrera artística. Lacuesta parteix del cinema i les arts visuals per investigar nous formats de presentació de les obres, buscant la col·laboració amb creadors d'altres disciplines per generar obres sorprenents per la riquesa de mirades, veus i combinacions.

L'exposició es completa amb fotografies de dos autors relacionats amb l'obra fílmica d'Isaki Lacuesta: Jorge Fuembuena i Oscar Orengo.

Comissariat: Carme Sais

Organitza: Arts Santa Mònica - Departament de Cultura

Produeix: Arts Santa Mònica - Departament de Cultura, Bòlit, Centre d'Art Contemporani, Centre Pompidou

En col·laboració amb: Institut Ramon Llull i iGuzzini

Amb el suport: Fundació Banc de Sabadell

5. EXPOSICIONS EN COL-LABORACIÓ

5.1 FOC D'AQUELL FOLL

Jordi Mitjà

Exposició dels resultats de la beca de creació en ceràmica contemporània de Jordi Mitjà convocada per el Bòlit, Centre d'Art Contemporani i l'Escola Municipal d'Art.

Del 14 de febrer al 15 de març de 2019

Inauguració: 14 de febrer, a les 19.30 h

Beca de creació en ceràmica contemporània

Pati (Sala Pati) de La Mercè

"Aquest és un projecte d'escultura, certament, atrapada en el fang i en aquest ofici atàvic. Amb els conceptes i les derives que, de la ceràmica i de la seva basta cultura se'n deriven. La proposta pretén forjar un camí cap a la pràctica i els processos dels ceramistes primigenis" Jordi Mitjà.

Direcció tècnica de la residència: Providència Casals

Coordinació de l'exposició: Manel Bayo

Ho organitzen: Escola Municipal d'Art i Bòlit, Centre d'Art Contemporani. Girona

6. CICLE 'REPENSAR EL CENTRE D'ART CONTEMPORANI'

10è aniversari del Bòlit

El que havia de ser una exposició commemorativa dels 10 anys de trajectòria del centre s'ha convertit en un cicle de conferències i taules rodones amb diferents professionals de l'art contemporani que vol aportar reflexions i propostes de futur.

Dijous 29 de novembre de 2018, 18.30 h

Taula rodona: Què has fet, Bòlit?

Hi intervenen: Anna Capella (directora del Museu de Mataró), Montserrat Costa (artista), Lluïsa Faxedas (professora d'Història de l'Art de la Universitat de Girona), Jordi Font (director del MUME), Clara Garí (directora del Centre de Creació Nau Còclea), Carles Guerra (director de la Fundació Tàpies), Àlex Nogué (artista i professor de la Facultat de Belles Arts de la UB), Roc Parés (artista, investigador i professor de la Universitat Pompeu Fabra) i Joan Manuel Rueda (director de l'Agència Catalana de Patrimoni Cultural).

Els convidats són els membres del comitè impulsor del Centre d'Art Contemporani de Girona que el 2005 en van redactar el document director. Se'ls ha convidat a fer una valoració crítica de la trajectòria del centre i a aportar les seves propostes de futur.

Divendres 8 de febrer de 2019, 19 h

Conferència: Museus i centres d'art, espais de servei públic*

Hi intervé: Rafael Doctor Roncedo (director del Centro Andaluz de la Fotografía)

Partint de la seva experiència en els diversos espais que ha dirigit, Doctor reflexionarà sobre el compromís que comporta el disseny del perfil públic d'un projecte, amb exemples de com es pot dotar de sentit un equipament cultural dedicat a l'art contemporani.

Dijous 7 de març de 2019, 19 h

Conferència: El museu com a espai de transformació social: el cos de la institució

Hi intervé: Manuel Segade (director del Centro de Arte Dos de Mayo de Madrid, CA2M)

El CA2M Centro de Arte Dos de Mayo ha estat experimentant des de la perifèria de Madrid amb l'art contemporani com a eina per a la transformació social durant deu anys. El seu programa es basa en els principis de la baixa institucionalitat i la imaginació radical. En el seu espai canviant, com correspon a les necessitats d'un art contemporani que anticipa un futur del que encara no es coneix el resultat, no tot serveix, però tots els cossos hi caben: la institució de l'art contemporani s'entén aquí com un espai on, a través de la producció estètica, la performance de la ciutadania, amb tota la seva complexitat, diversitat i necessitat crítica, té lloc.

Divendres 29 de març de 2019, 18.30 h

Conversa / debat: Centre d'art contemporani vs museu d'art contemporani

Hi intervenen: Ferran Barenblit (director del MACBA) i Cèlia del Diego (directora del Centre d'Art La Panera)

Modera: David Armengol, comissari independent

S'abordarà la diferència de funcions entre un centre d'art i un museu d'art contemporani així com la relació que han de tenir els equipaments amb el context local i dins el sistema internacional. També es parlarà de quines línies de col·laboració es poden establir per dinamitzar i apuntalar eficaçment el sistema artístic.

Divendres 12 d'abril de 2019, 19 h

Conferència: Colze a colze amb els artistes per un creixement mutu, la reciprocitat entre els centres i els creadors

Hi intervé: Ane Agirre Loinaz (responsable d'exposicions de Tabakalera, Centre Internacional de Cultura Contemporània de Sant Sebastià)

En aquesta sessió es parlarà sobre com es pot activar eficaçment el suport a la producció i a la creació en un equipament cultural, i com aquests programes es vinculen a les línies de pensament contemporani més actuals i a les problemàtiques que interessin el públic.

Divendres 10 de maig de 2019, 19 h

Conferència: "Jo treballo com un jardiner". Educació, famílies i públics de l'art contemporani, o com donar sentit al museu d'art.

Hi intervé: Marko Daniel (director de la Fundació Miró)

A partir de la seva experiència en la direcció del programa de públics de la TATE i a la Fundació Miró, on ha impulsat la renovació del projecte educatiu, Daniel ens parlarà sobre la necessària funció educativa i de foment de públics dels museus i centres d'art públics.

Dijous 6 de juny de 2019, 19 h

Conferència: Nous i vells reptes de la gestió dels museus i centres d'art: les bones pràctiques i la sostenibilitat

Hi intervé: Nekane Aramburu (directora d'Es Baluard, Museu d'Art Modern i Contemporani de Palma)

Aramburu insistirà en un tema que encara és necessari reivindicar, les bones pràctiques als centres i museus d'art contemporani, que ampliarà parlant de la necessitat que tenen els equipaments públics d'assumir nous reptes en matèria de sostenibilitat.

Divendres 5 de juliol de 2019, 19 h

Conferència: Tensió i disfunció entre l'atenció al context local i la fascinació per l'esfera internacional en l'art contemporani

Hi intervé: Martí Manen (director d'Index - The Swedish Contemporary Art Foundation i de la Biennial Momentum 10)

S'abordaran les línies fonamentals de connexió amb els contextos, fent atenció tant al sistema local com al nacional i l'internacional. També ens explicarà com donar suport a les carreres professionals dels artistes i dinamitzar el sistema de les arts visuals.

Dimecres 9 d'octubre de 2019, 18.30 h

Taula rodona: Com voleu que sigui el Centre d'Art Contemporani de Girona?

Hi intervenen: Megan Descayre (docent i crítica cultural), Saray Espinosa (activista cultural i curadora d'exposicions), Anna Mitjà (artista) i Alexandre Roa (crític d'art)

La sessió de cloenda estarà formada per representants de la crítica, artistes i comissaris de perfil molt jove que aportaran les seves idees sobre com ha de ser el centre d'art de la seva ciutat en el futur o quines han de ser les seves funcions i orientació, entre d'altres.

//El contingut del cicle es recollirà en una publicació que aportarà una nova reflexió sobre la funció necessària, i diferenciada, dels centres d'art contemporani del futur.

També amb motiu del 10è aniversari s'ha creat una gràfica específica i editat una postal commemorativa que recull el nom de tots els artistes que han participat en la programació al Bòlit des de 2008, una tote bag i un got de ceràmica (fet en col·laboració amb l'Escola Municipal d'Art de Girona)

7. PROJECTE RESIDÈNCIES D'ARTISTES I COMISSARIS. INTERCANVIS, COL-LABORACIONS I ACTIVITATS

Bòlit Residència Girona Creativa, és un programa de residències creatives adreçat a l'intercanvi d'artistes a nivell nacional i internacional. Aquest projecte neix amb un doble objectiu, d'una banda, vol facilitar l'acollida i el treball d'artistes en el context i, de l'altra, promoure la mobilitat internacional dels creadors locals.

Des de 2014, el centre disposa d'un espai de residència habilitat per a l'allotjament d'artistes, comissaris o qualsevol professional de l'àmbit de les arts visuals que els permet d'aprofundir en el seu treball, per afavorir el seu procés creatiu i/o d'investigació i alhora donar visibilitat als resultats obtinguts, ja sigui integrant-se dins de la programació del Bòlit o bé en presentacions a algun equipament municipal o de la ciutat.

Periòdicament s'obren convocatòries per ocupar-lo que ofereixen la possibilitat d'intercanvi de projectes amb altres centres nacionals, de l'Estat i internacionals que disposin de residències per a artistes.

Aquest programa permet situar el Bòlit, i en conseqüència Girona, dins la xarxa internacional de programes de residència, fomentant la presència d'artistes i projectes internacionals a la ciutat, i alhora facilitant, a través d'intercanvis i col·laboracions, la presentació de propostes artístiques gironines a nivell internacional.

Artistes residents durant el 2019

Residència Sabina Vilagut (novembre 2018- gener 2019)

Libacions de cor i plor (treball en procés)

"No hi pot haver una transformació de la foscor a la llum i de l'apatia al moviment sense emoció." (Jung)

Libacions de cor i plor és un procés experimental que es basa en l'acceptació i la transmutació de la tristesa en un estat creatiu positiu i generós.

A partir de diverses aproximacions, i en un estat de disciplina i consciència plena, hi estableixo una relació activa on em permeto la vivència pura de l'emoció per desenvolupar-hi una dinàmica diferent, poètica i transformadora, connectant així amb la seva universalitat.

Sabina Vilagut (Barcelona, 1993), és graduada en Belles Arts per la Universitat de Barcelona al 2017, havent fet un Erasmus la Facultade de Belas Artes de Lisboa el 2015-16. Al 2017 realitza unes practiques a les Oficinas da Cerâmica e da Terra (Oficinas do Convento), a Montemor-o-Novo, Portugal i aquest any ha retornat a la seva terra per a ajudar a l'artista Denys Blacker i centrar-se en la seva pràctica.

Ha participat en varies exposicions col·lectives, i forma part dels grups de performance Ocells al Cap i Nus-Nu; a més de seguir-se formant i practicant l'art d'acció a nivell nacional i internacional. S'expressa a través del dibuix, l'escultura, la performance i l'escriptura en un enfoc multidisciplinari que fon experiència vital amb pràctica, intentant copsar allò que ressona quan, per un instant, se'ns desvela el misteri.

Presentació dels resultats del projecte en residència

Dijous 14 de març, 19 h

La Carbonera

(Pujada de Sant Feliu 2, Girona)

Entrada lliure

Perfomance final i presentació dels resultats de l'estada en residència realitzada durant el mes de novembre de 2018.

Residència Albert Coma (gener 2019)

Residència del tècnic audiovisual Albert Coma (Olot, 1980) per a la coordinació dels continguts audiovisuals de l'exposició "Les imatges eco" d'Isaki Lacuesta.

Residència Jorge Fuembuena (febrer 2019)

Amb motiu de l'exposició "Les imatges eco" de l'artista Isaki Lacuesta, el fotògraf Jorge Fuembuena (Saragossa, 1979) ha fet una residència a la ciutat de Girona per poder fotografiar l'exposició. A banda, va oferir una xerrada amb Isaki Lacuesta al voltant dels límits de les imatges.

Residència Domestic Wild (març 2019)

In memoriam_2019

Domestic-Wild (Ariane Patout i René Müller)

Aquesta residència està vinculada al 2n festival Internacional de Land Art 'Art & Gavarres' que té lloc des de l'abril al juny de 2019. Amb *In memoriam_2019* els artistes volen fer un homenatge als 800.000 arbres cremats a les Gavarres al llarg dels últims 20 anys.

Patout i Müller han realitzat dues instal·lacions a l'espai públic amb les quals recreen una escena funerària, amb les restes d'un pollancre a la Plaça de les Botxes de la Devesa de Girona i amb alzines sureres cremades en els incendis del 2014 a les Gavarres a la Creu i l'era de Romanyà de la Selva.

Els cadàvers d'aquests arbres reposen a terra coberts amb mantes de supervivència, creant una escena que parla per si sola. Amb aquestes accions Domestic-Wild conviden a reflexionar sobre el valor, la força i la fragilitat de la natura, i a apropar-nos més respectuosament als arbres com a éssers vius de vital importància per les nostres vides.

Domestic-Wild treballa sobre la relació entre allò salvatge i allò domèstic, entre la natura i l'ésser humà, reflexionant sobre l'impacte transformador que exercim sobre el medi natural, evidentment negatiu durant molt de temps, però amb l'esperança d'impulsar una evolució de consciència perquè aquesta força de transformació es reverteixi en positiu.

De vegades ens preguntem si aquestes mantes de supervivència les acabarem portant a la butxaca per sobreviure a aquest canvi climàtic.

Ariane Patout és artista plàstica multidisciplinar, especialitzada en escultura i intervencions en l'espai públic i el paisatge. Va rebre el Premi SID'S (2013) a Suïssa, Premi FAD Arquitectura (2014) de Barcelona, Premi Biennal Escultura (2016) de Valldoreix i finalista dels Premis AFAD el 2013 i 2014, així como finalista al Premio Ciutat Sant Cugat el 2014 pel seu recorregut artístic.

René Müller és dissenyador, fuster i artista Land-art. Llicenciat a Alemanya, ha estat reconegut amb el Premi FAD Arquitectura (2014) i Premi Biennal Escultura de Valldoreix (2016). Des de 2003 dirigeix la seva pròpia empresa amb seu a Alemanya, WOODLOOPS: JUST NATURE, on dissenya, produeix i distribueix productes i mobiliari de fusta FSC.

Residència Jordi Antas (abril 2019)

Jordi Antas (Lleida, 1976), comissari independent i mediador. El seu treball es centra en projectes sobre la relació amb l'entorn, les estratègies de recepció, la narrativa en l'art o la funcionalitat social de l'artista.

És fundador de DAFO Projectes (2012-actualitat) i és part de l'equip curatorial d'Orbital Residency, Santander. Forma part de l'equip del Centre d'Art la Panera i combina la seva pràctica curatorial amb la docència a l'escola d'art EAM Leandre Cristòfol de Lleida. Ha comissariat projectes com Los márgenes al Centre d'Art la Panera, Lleida (2018); Notes for a shell en l'Art o Rama, Marsella (2018); el cicle expositiu Un pie fuera. Expediciones y diásporas per Espai 13 Fundació Miró, Barcelona (2016-2017); Hip-Hup a la Supersimétrica, Madrid (2018); Let me die alone, but please film it a la Fundació Arranz Bravo, Barcelona (2017); Pere Llobera: Still life, o dos maneras de jugar a ser dios al Trastero 109, Palma de Mallorca o el cicle expositiu Perturbaciones a la Capella de Sant Roc, Valls (2013-2015). En l'actualitat prepara l'exposició per al Salón, Madrid (2019) i el projecte Sujetando la historia, Centre d'Art Maristany, Sant Cugat (2020).

La seva estada en residència va servir per impartir el curs de comissariat *La mutació comissarial. Conductes i gestos entre allò institucional i allò independent* i per fer prospecció dels artistes del territori de cares a futurs projectes.

Residència Anna Eyler i Nicolas Lapointe (juliol i agost)

La Fable de OxA-21965

Des de la Revolució Industrial, la nostra relació amb la terra ha estat cada vegada més mediatitzada per tecnologies de visualització, sonificació, classificació, cartografia i

simulació. Al mateix temps, són els minerals i els materials de la terra els que han facilitat aquests desenvolupaments tecnològics. Per tant, es pot entendre la Terra com un objecte comunicatiu en si mateix, proporcionant els minerals essencials per a les tecnologies digitals contemporànies. Però, és això tot el que la terra hi té a dir? Hi ha altres històries soterrades sota la superfície?

Durant la seva residència, Eyler i Lapointe exploraran les connexions íntimes entre la geologia i la tecnologia. Els éssers humans i la terra existeixen en forma de bucle de retroalimentació, que influeix en - i, a la vegada, estan influïts per -un altre. En un context contemporani, però, l'acumulació de residus electrònics aclareix les qüestions geofísiques d'aquesta relació.

Els artistes analitzaran el nostre compromís amb la tecnologia en el context del profund (o geològic) temps com a desafiament a la idea del desenvolupament tecnològic com a "progrés natural". Per aquest objectiu produiran un projecte de recerca i creació especulatiu, site-específic combinant a) dades geològiques b) gravacions visuals / sonores i c) recursos textuais. El treball final serà una instal·lació de vídeo i so monocanal.

Anna Eyler i Nicolas Lapointe són artistes multidisciplinaris amb seu a Montréal (Canadà). En la seva pràctica col·laborativa, Eyler i Lapointe utilitzen l'escultura multimèdia i el vídeo per investigar l'impacte que les noves tecnologies tenen sobre la nostra consciència col·lectiva. Inspirant-se en els vocabularis visuals dels centres de dades, la literatura de ciència ficció i els videojocs, els artistes reflexionen sobre com podem reconciliar-nos amb les nostres experiències cada vegada més mediatitzades. Eyler i Lapointe actualment estan acabant els seus estudis de màster en escultura i ceràmica a la Universitat Concordia (2017-).

La seva residència és fruit de la beca d'intercanvi amb La Chambre Blanche del Quebec.

Open Studio

Presentació del projecte "La Fable de OxA-21965"

Dijous 29 d'agost de 2019, 18.30h

Bòlit_PouRodó

A través de vídeo generat per ordinador, La Fable d'OxA 21965 explora les interseccions entre geologia, tecnologia i temps. Reunint artefactes escanejats en 3D i llocs de tota la província de Girona, el vídeo aplega capes d'història geològica per examinar el nostre futur col·lectiu.

Residència Jordi Martoranno (setembre 2019)

Marca d'aigua - Empremta de fusta

Residència en gravat contemporani

En col·laboració amb l'Escola Municipal d'Art de Girona

Marca d'aigua - empremta de fusta, és un projecte que es va començar a gestar fa uns anys, quan van convidar l'artista a fer una residència al Marroc que finalment no va dur a terme. Molts dels conceptes que aleshores van quedar aparcats, ara es desenvoluparan en el context de la ciutat de Girona, amb noves idees i aportacions totalment renovades.

Es tracta de fer una recerca "arqueològica" de suports de fusta en desús que resten oblidats en diferents tallers de fusteria de la ciutat. Retalls, formes aparentment inútils i silenciades pel temps, per l'oblit i pel canvi d'hàbits de treball d'aquest col·lectiu. Hi ha una voluntat de crear un llenguatge singular al voltant d'aquesta idea i de concebre la forma i el format de les obres segons el material que es trobi i segons les condicions en que estigui.

Es farà una recerca de peces, que expliquin alguna cosa sense cap intervenció o manipulació directa, només amb la seva disposició en l'espai plàstic pròpiament dit. De fons, la idea de posar en valor l'essència i la tècnica del gravat en fusta recuperant en la nostra contemporaneïtat volàtil una disciplina mil·lenària, que ha deixat una profunda petja en la nostra cultura occidental des d'Albert Dürer, fins a les xilografies japoneses.

El món sencer és una matriu gegant (entesa com una planxa o suport preparada per ser estampada) i totes les coses que el componen són susceptibles de deixar empremta trobant-se en tot moment a la nostra disposició. Aquestes formes o objectes, estan esperant ser descobertes per la nostra mirada i ser finalment legitimades a través de qualsevol disciplina artística.

Partint de la mil·lenària tècnica de la xilografia japonesa i utilitzant un paper japonès molt peculiar s'empraran els diferents tacs de fusta trobats a l'atzar, estampant a una sola tinta. Aquesta tècnica permetrà respectar al màxim les diverses textures originals de les fustes. D'aquesta manera, la fusta expressarà el seu propi llenguatge, sense voler cercar una estampació perfecta, i fent-ho de manera totalment artesanal que permeti imprimir certa frescor en l'execució donant lloc a unes textures singulars.

En anteriors treballs, Jordi Martoranno (Girona, 1965) s'interessa per les relacions i la connexió que estableix l'home amb la natura i el cosmos. Recorre a referents provinents de cultures pre-arcaiques, però també a pensadors contemporanis.

Actualment, treballa en projectes d'antropologia semiòtica. Explora com i des d'on es generen les formes dels símbols, el seu origen i les seves propietats morfològiques. És un pintor que se sent còmode treballant en formats i materials diversos, i tant és així que ha realitzat interessants incursions en el camp de la ceràmica, el gravat i, puntualment, en el tapís contemporani.

Llicenciat en Belles Arts per la Universitat de Barcelona ha fet diverses residències artístiques a l'estranger, París, Toulouse, Ustka o Nova York. Ha estat guardonat amb el primer premi de pintura Honda Greens (Art Situations) de la Garriga, ha obtingut la Beca d'Arts plàstiques de la Generalitat de Catalunya i la Beca Kreas i ha participat de les exposicions viatgeres de la Diputació de Girona amb el projecte expositiu "Formes en correspondència" que s'ha pogut veure per tota la demarcació. Ha exposat a Barcelona, Torroella de Montgrí (Galeria Michael Dunev), Girona (Casa de Cultura i espai U, taller de gravat Lupusgràfic), Vilabertran (Canònica de Santa Maria) Bezièrs, França (Espace Riquet), Peralada (Centre Cultural Sant Domènec).

La seva obra es troba en diferents col·leccions com el Fons d'art contemporani (Ajuntament de Girona), la Baltycka Galeria Sztuky (Utska, Polònia), Fons d'Art Contemporani (Fundació Valvi, Girona), Col·lecció fons d'art contemporani (Diputació de Girona), Notre Damme Church (New York, EUA), Michael Dunev Art Project (Torroella de Montgrí), Galeria Artur Ramon (Barcelona) o la Fundació Vilacasas (Barcelona), entre d'altres.

Residència Roc Parés (setembre – novembre 2019) – Intercanvi amb La Chambre Blanche

BHDD

BHDD és una experiència d'art immersiva basada en una instal·lació interactiva que permet als participants viure la seva pròpia decapitació. Més enllà de la violència d'aquest enunciat, BHDD és un projecte de recerca experimental que té com a objectiu investigar la desconstrucció de la subjectivitat virtual i la seva funció medidora de l'experiència humana en entorns audiovisuals interactius.

La confluència del punt de vista del personatge, la càmera i el públic que va donar lloc a la crítica del POV en el llenguatge cinematogràfic des d'una perspectiva de gènere (Laura Mulvey, *Visual Pleasure i Narrative Cinema, Screen*, 1975) torna a prendre una importància enorme en aquesta etapa en què l'art immersiu i interactiu busca la seva pròpia sintaxi, però roman ancorat en les fórmules representatives del cinema i la televisió.

En aquest moment (estiu de 2019) tinc al meu estudi un prototip operatiu de la instal·lació. Aquest prototip funciona amb un mesclador de vídeo que manipulo en temps real per tal de produir l'experiència. Durant la meua residència a La Chambre Blanche, tinc la intenció de desenvolupar BHDD en una instal·lació autònoma totalment funcional, que permeti interactuar sense assistència. Per a això, necessitaré incorporar un programador informàtic que pugui automatitzar tot el procés, permetent un flux raonable de públic.

Roc Parés (nascut a Ciutat de Mèxic, Mèxic el 1968. Viu i treballa a Catalunya) Artista i investigador en comunicació interactiva, l'obra de Parés es caracteritza per l'experimentació poètica i crítica amb les tecnologies digitals i ha estat presentada i exposada en festivals, centres d'art i museus d'Europa, Amèrica i Àsia.

El seu compromís amb una cultura interdisciplinària (que defensa pel seu potencial antidogmàtic i pel seu poder civilitzador), l'ha portat a explorar les interseccions entre art, ciència, tecnologia i societat. Parés és doctor en Comunicació Audiovisual i llicenciat en Belles Arts. És professor i investigador al departament de comunicació de la Universitat Pompeu Fabra (UPF) i els seus projectes de recerca han estat publicats per la British Computer Society, Academic Press, FECYT, Macba i MIT Press, entre d'altres.

Ha llançat plataformes pioneres en art electrònic, com, per exemple, "Galeria Virtual" (1993-2000), dedicada al desenvolupament de la realitat virtual com a mitjà d'art; 'Macba En Línea' (1995-1997), una plataforma pionera per a net.art; i M.A.L. (2011-2013), un laboratori d'art amb telèfons intel·ligents. Del 2010 al 2015 va ser codirector del màster en Arts Digitals, UPF.

El 2017 va comissariar juntament amb Mery Cuesta la participació catalana a la 57a Exposició d'Art de la Biennial de Venècia amb el projecte "La Venezia che non si vede. Unveiling the Unsee", d'Antoni Abad. Des del 2018, Roc és membre del Sistema Nacional de Creadors d'Art de Mèxic (SNCA).

Residència Albert Gironès i Anna Vilamú (octubre 2019)

Il canto degli uccelli

Albert Gironès i Anna Vilamú

RAD'ART de l'Associazione Artéco (Itàlia)

El projecte Il canto degli uccelli, pretén fer un símil entre la figura arquetípica del monstre mitològic de muntanya, i els cartells publicitaris que se situen també a les muntanyes i turons vora la carretera, fent un paral·lelisme entre la construcció d'imaginari que proposen un i altre sistema en el context del món rural.

D'aquesta manera, es proposa la construcció d'un artefacte en format de "dispositiu publicitari", que instal·lat en una ubicació per determinar del context rural de San Romano de Mercato Saraceno canviï dràsticament d'aspecte entre el dia (cartell publicitari) i la nit (monstre).

Aquest projecte ha estat el guanyador de la convocatòria 2019 d'intercanvi amb el projecte RAD'ART de l'Associazione Artéco (Itàlia).

Open Studio 'Un inganno tira l'altro'

Diumenge 3 de novembre a les 16h

Spazio RAD'ART. Mercato Saraceno (Itàlia)

'Un inganno tira l'altro' és una recerca d'elements de naturalesa artificial que facilitin la creació, la reproducció i la perpetuació de l'imaginari. Per tant, d'artificis. El projecte investiga les relacions entre tres elements específics trobats a San Romano: tres estructures publicitàries abandonades; set cercles misteriosos que van aparèixer en un camp d'alfals i diversos artefactes fets a casa, amb ampolles de plàstic, als jardins dels veïns. La investigació s'articula a partir de les converses mantingudes amb persones del barri i de diverses intervencions a l'entorn de la localitat, per tal de generar un entorn propici a l'especulació i la imaginació.

Residència Fidel Garcia (octubre - novembre 2019)

2.30

L'obra en la qual treballa està composta per una estació modular, un micròfon amplificador / parabòlica, un sistema de transmissió i un sistema d'energia solar amb unes mides

aproximades de 120 cm x 70 cm x 50 cm i pretén mostrar una petita estació de radiooient, que a nivell radial genera un procés d'integració.

La peça pretén eliminar l'estat agencial^[1] propi dels conflictes, que genera societats conscients però imparcials davant la situació Així, l'obra s'enfoca a la Tanca de Melilla la qual limita l'accés de poblacions senceres que fugen de conflictes, molts dels quals estan provocats en els seus orígens pels mateixos països que els impossibiliten l'accés.

Donat que es tractarà d'una estació física formada per un sistema de transmissió i un micròfon amplificador-direccional que apunta a la tanca, possibilitarà que individus provinents d'aquestes migracions tinguin veu davant la societat.

L'artista estarà tres dies a Melilla on muntarà i documentarà en foto i vídeo la peça que s'instal·larà en algun punt de la tanca.

Fidel García (Cuba, 1981) utilitza l'art com a mitjà o plataforma, amb l'objectiu d'accedir a eines, camps del coneixement, fenòmens: tots agents externs a l'art que funcionen dins de les estructures de poder i control. Amb això permet al seu treball generar un discurs, que posa en crisi els seus propis recursos, així com, detonar pilars específics del sistema.

D'aquesta manera, genera un art d'operacions que es realitza des de transgressions, connectant l'activisme amb allò antropològic. Treballa des de dominis diversos com ara el biològic i allò estatal (virus, anomalies orgàniques, forces naturals, etc.), societat (sistemes legislatius o la lògica social), telecomunicacions (mitjans de comunicació, sistemes per controlar la informació, com a nodes o els servidors, les xarxes telefòniques, etc.) reutilitzant-los en funció d'un nou ordre, determinat pel propòsit dels seus treballs.

Les diverses etapes o períodes de treball permeten que sistematitzi no només conceptes, sinó també tots els elements que participen en les peces. Estètica, autoria, recepció, propagació, i altres camps no-físics; aquests s'entenen aquí com a recursos que són alterats, des de la funcionalitat i del resultat orgànic dels treballs.

Alguns temes / estratègies en concret que l'interessen són el control territorial; errors en els mecanismes de control; la naturalesa dels diferents fluxos d'informació, com a mitjans per a la construcció de la realitat; estratègies utilitzades per desestabilitzar als sistemes; o l'anàlisi de les 'Veritats' que governen la realitat, és a dir, Moral, Raó, Lògica, Estètica i Ètica.

Exposició

Del 26 d'octubre de 2019 al 9 de febrer de 2020

Espai Hall del Bòlit_PouRodó

Entrada lliure

Open Studio

Divendres 8 de novembre de 2019, 17h

Bòlit_PouRodó

Residència Isis Pérez (novembre 2019)

Ariadna Isis Pérez Márquez (Zacatecas, Mèxic, 1977) és artista visual, docent investigadora i gestora cultural independent.

Les seves investigacions giren al voltant de l'art conceptual, no objectual així com l'art d'acció. La seva obra es concentra, principalment, en allò que no és objectual i ha estat presentada des de 1998 en museus, galeries i espais oberts de país així com a l'estranger.

Va formar part de l'equip que va realitzar el disseny curricular de la Llicenciatura en Arts a la Universitat Autònoma de Zacatecas i va coordinar el projecte Nens muralistes de la comunitat Els Rancheros. Dirigeix el programa de residències artístiques [R.A.T.] Port Zacatecas i va fundar el 2015 el Festival Internacional de Performance Corpórea. Imparteix càtedra a la Universitat Autònoma de Zacatecas des de 2008 i ha dictat conferències en múltiples festivals i congressos.

La residència d'Isis Pérez té lloc gràcies a la col·laboració amb el FEM, el festival internacional de performance i art d'acció.

Performance Axis Mundi

Isis Pérez

Dissabte 30 de novembre de 2019, 19h

Bòlit_PouRodó

El dissabte 30 de novembre el Bòlit_PouRodó acollirà la performance final de residència de l'artista mexicana Isis Pérez gràcies a la col·laboració amb el FEM, el festival internacional de performance i art d'acció protagonitzat per les obres de dones artistes d'arreu del món.

En aquesta performance Isis Pérez es qüestiona sobre l'origen i l'autodeterminació. L'artista no intenta determinar els orígens ni les problemàtiques, però sí generar un espai de comunió i connexió entre aquests, el cos com a eix de connexió amb el tot, una arrel que es muda i connecta amb tot i amb tots.

No sé del tot qui sóc ara ni el que he estat. Sé on sóc ara: a 9512 km del meu naixement, un lloc que no he habitat sempre, però que m'ha vist néixer i ser mare. Aquest lloc que m'ha sentit plorar i trepitjar fort per dir prou!, mai més!

En el sense sentit de l'origen i la raça, sense saber d'on vénen els meus: Índia ladina, exiliada o conversa, el meu origen és borrós però no el cos que habito. El meu cos és la meva pàtria, el meu eix i el meu territori, m'ha donat a la meva família i la meva arrel; el meu cos és blat de moro, és arbre, aliment dels meus i recinte dels meus morts. El meu cos és la mel més dolça i ha de morir quan les flors del meu amor es marceixin.

FEM va ser creat l'any 2002 per Denys Blacker i Anet Van de Elzen, fundadores de l'associació Gresol.

FEM és reconegut internacionalment com un esdeveniment de dones artistes que genera noves possibilitats d'interacció i aprenentatge. El programa es pot realitzar gràcies a la col·laboració d'altres organitzacions i institucions.

Residència Michela Mariani (Desembre 2019 - Gener 2020)

CARTELL CANNIBAL EN OMBRES

En aquest particular moment històric i polític per a Catalunya, l'objectiu d'aquesta investigació és l'intent de retornar a la ciutat de Girona la seva pròpia cultura catalana, discriminada i censurada en la seva identitat al llarg dels anys.

A través de la trobada amb els habitants de la ciutat i escoltant les seves històries, íntimes o col·lectives, sobre l'intent d'amagar i aniquilar la cultura catalana, els seus usos i costums i sobretot el seu idioma, el seu propòsit és recollir dades i materials per crear instal·lacions repartides per Girona que continguin signes, imatges i escriptura.

L'objectiu final és el de la reapropiació cultural col·lectiva a través de les experiències personals dels habitants de Girona. L'artista vol crear constel·lacions de símbols construïts per acumulació en diferents punts focals de la ciutat, que continguin els objectes "trobat",

fotografies (mines o altres), objectes de la cultura tradicional catalana juntament amb l'escriptura real. Una mena d'acumulació de signes de la vida quotidiana i de la memòria, de la col·lecció d'objectes de la vida com a forma de contrarestar la mort i la pèrdua d'identitat. Una cruïlla d'espai, un entorn fortament evocador ple d'objectes, signes i símbols.

El resultat serà una obra site-specific d'històries i presències altament evocadora que mai més seran silenciades.

Michela Mariani va néixer a Cesena el 1977. Es va matricular a l'Acadèmia de Belles Arts de Bolonya on es va graduar amb honors amb una tesi en Estètica. Durant els estudis universitaris, va participar en diversos tallers d'impressió de belles arts fotogràfiques i en blanc i negre en estudis de diversos fotògrafs professionals i es classifica en diversos concursos fotogràfics. Immediatament després de graduar-se, assisteix a un màster en fotografia publicitària en moda, natura morta i edició digital de fotografies a l'escola John Kaverdash de Milà. Actualment continua la seva activitat professional com a fotògrafa autònoma col·laborant amb revistes, empreses i estudis de comunicació. Al mateix temps, ha desenvolupat una trajectòria investigadora artística participant en diversos concursos i exposicions. Des del 2008, Michela Mariani també és professora de Fotografia a l'Accademia Romagna di Cesena i des del 2016 a l'Aula Monty Banks de Cesena.

Participació en el projecte

(20 desembre de 2019 - 10 de gener de 2020)

Pel seu projecte Michela Mariani necessita entrevistar-se amb diferents persones a les quals demanarà:

- Què significa per tu ser català/na ?
- Hi ha algun objecte, imatge o escriptura important a la teva vida que representi la teva identitat catalana?
- Vols cedir-me-la temporalment per a la instal·lació?

La intenció de Mariani no és investigar la qüestió catalana en la seva recerca de la independència, sinó comprendre per què es demana, entendre realment què significa ser català. La trobada serà distesa, de celebració, explicant una memòria col·lectiva a través de records compartits.

Si voleu participar de la recerca de Mariani envieu-nos un correu a info@bolit.cat o truqueu-nos al 972427627

Open Studio

Michela Mariani

Dilluns 30 de desembre a les 13h

Bòlit_PouRodó

Entrada lliure

En aquesta sessió es mostraran els resultats de l'investigació que Mariani portarà a terme del 20 de desembre de 2019 al 10 de gener de 2020.

8. SERVEI EDUCATIU

El Bòlit, Centre d'Art Contemporani. Girona ha inclòs, des dels seus inicis, una oferta variada de programes educatius destinats a infants, famílies, professionals de l'art i públic en general. Conscients que aprendre és inherent a les experiències culturals de qualitat i que cal explicar l'art contemporani per tal de facilitar-ne la seva comprensió, el centre es proposa generar diferents activitats de manera estable i transversal a les exposicions, activitats i projectes dins la seva programació.

Els recursos adreçats a les escoles es programen en funció de la demanda dels centres educatius, tot i que disposem de quatre recursos que s'ofereixen de forma estable.

El programa educatiu del Centre inclou els programes Bòlit Mentor, els recursos educatius per escoles, el casal d'estiu i les activitats de mediació adreçades a públic familiar incloses en l'apartat d'exposicions. Bòlit Mentor és la culminació en format expositiu del projecte educatiu que duu a terme el Bòlit en col·laboració amb tres instituts d'educació secundària en una clara aposta pel l'educació i la creativitat. Tres artistes visuals s'han introduït en els centres i han treballat amb grups d'estudiants un projecte artístic compartit. La comissària de l'exposició ha realitzat l'acompanyament integral de l'experiència, essent mentora de les artistes, mediant entre el centre d'art i els centres educatius, entre la proposta artística i el públic. Amb la col·laboració dels Instituts d'Educació Secundària Santiago Sobrequés i Carles Rahola de Girona i Josep Brugulat de Banyoles.

Finalment, el programa educatiu es completa amb un curset d'estiu i un de Nadal fet expressament pensant per a nens i nenes de perfil artístic de la ciutat.

8.1 Recursos educatius per escoles

Aquestes activitats es programen en funció de la demanda dels centres educatius. Actualment tenim en oferta:

Descobrim l'art contemporani

Es treballen continguts a escala conceptual (coneixement de tècniques, moviments, contextos geogràfics o culturals), a escala processal (ús de tècniques plàstiques) i a escala actitudinal (valorar d'art contemporani i augmentar la tolerància, l'empatia i el respecte cap als companys i cap a diverses obres i autors).

Educació secundària obligatòria 2n cicle (3r, 4t ESO)

Durada aproximada: 3 hores

Horaris: a convenir

Preu: 48€ per grup/classe

Aquest és un taller dividit en dues parts: la primera, tòrica, enfocada al coneixement de les obres d'art, les tècniques i el context social i cultural en el qual es troben inscrites. La segona, centrada en la imaginació i la creativitat.

El taller consta de quatre apartats:

1. Mirada retrospectiva: A partir de les obres d'artistes que el docent trobarà a la maleta didàctica, els alumnes hauran de fer un eix cronològic que relacioni l'obra i el moviment. D'aquesta manera, als alumnes els serà més fàcil reconèixer alguns dels moviments més importants del s. XX a escala internacional, catalana i gironina.
2. Fitxa tècnica: cada alumne o grup escollirà una de les obres per omplir la fitxa tècnica que també es troba a la maleta didàctica. Amb aquesta activitat es vol potenciar la recerca i la selecció de la informació, és a dir, millorar el tractament que es fa de la informació rebuda.
3. Ara et toca a tu: Partint de l'obra treballada en la segona activitat, l'alumne crearà la seva pròpia obra a partir d'un fragment, repetició, deformació, canvi de color, etc. Així potenciarem la creativitat, la imaginació i el desenvolupament de les habilitats artístiques que cadascun dels alumnes té.
4. Comunica't: Després d'haver realitzat les tres activitats cada alumne o grup exposarà a la resta de la classe l'eix cronològic, un breu resum de la fitxa tècnica (biografia, context

històric, tècniques...) i una breu explicació de l'obra realitzada (les tècniques emprades...).

ITINERARI MUSICAL: Girona té música

Introducció a l'art contemporani i les noves tecnologies amb la participació de joves artistes vinculats a la música i a l'art més actual, coneixement de la ciutat i de la seva història.

Educació secundària obligatòria 1r cicle (1r, 2n ESO)

Educació secundària obligatòria 2n cicle (3r, 4t ESO)

Durada aproximada: 2 hores

Horaris: matins de dilluns a divendres

Preu: 48€ per grup/classe

Aquesta activitat consisteix en una visita als llocs més emblemàtics de la ciutat de Girona amb una història o llegenda important al darrera. L'itinerari es fa a partir d'una aplicació (GRPop), creada per l'artista Kenneth Russo, que es descarrega de manera gratuïta al telèfon. L'educador/a porta el dispositiu mòbil amb un altaveu per tal que els alumnes puguin escoltar la música a mesura que van caminant per la ciutat i cada vegada que es passa per un punt emblemàtic, s'activa una cançó creada pel grup Pulpopop específicament per aquest espai.

Hi ha una segona part opcional que es fa en grups de 6 o 7 alumnes:

1. Investiguem : Quan tornin a l'aula el professor o cada grup d'alumnes escolliran la cançó que més els hi ha agradat per treballar a partir d'aquesta. Hauran de fer una petita recerca per ampliar la informació que han rebut a partir de la cançó.
2. Actuem : A partir de la cançó, faran una reproducció de la cançó, aquesta pot ser: un videoclip, un quadre, una versió amb una altra lletra, etc.
3. Expliquem: Al final de l'activitat cada grup explicarà la informació que han trobat més rellevant i exposarà la seva obra a la resta de companys.

GIRONA DE LA MÀ DE... Paco Torres Monsó

Introducció a la figura de l'artista Paco Torres Monsó, que permet conèixer la seva trajectòria creativa alhora que t'acosta a moments històrics rellevants del segle XX.

Educació secundària obligatòria 1r cicle (1r, 2n ESO)

Educació secundària obligatòria 2n cicle (3r, 4t ESO)

Educació secundària post-obligatòria (batxillerat i cicles formatius)

Durada aproximada: 90 minuts

Horaris: matins de dilluns a divendres

Preu: 48€ per grup/classe

L'activitat és un itinerari.

El grup classe serà rebut per un monitor que els presentarà la figura de l'artista i un petit resum de l'itinerari. Tot seguit, aniran a fer la ruta pels diferents indrets de la ciutat de Girona i podran observar les diferents escultures, temes, textures, mides... que l'autor va treballar al llarg de la seva vida.

Finalment, faran unes fitxes de treball que seran facilitades pel monitor per tal que els alumnes puguin treballar la informació rebuda.

GIRONA DE LA MÀ DE... L'art urbà (graffiti)

Educació secundària obligatòria 1r cicle (1r, 2n ESO)

Educació secundària obligatòria 2n cicle (3r, 4t ESO)

Educació secundària post-obligatòria (batxillerat i cicles formatius)

Durada aproximada: 90 minut

Horaris: matins de dilluns a divendres

Preu: 48€ per grup/classe

L'activitat és un itinerari per a centres educatius a partir d'alguns dels graffitis que es troben als carrers de Girona i que s'han realitzat en el marc del Festival Milestone.

Amb aquesta activitat es volen treballar els valors d'innovació, creativitat i respecte per l'entorn.

El grup classe és rebut per un monitor/a que, amb l'ajuda d'una tauleta, fa una petita introducció del que és l'art dels graffitis i els presenta amb imatges, els treballs que els artistes que participen al projecte Milestone han fet arreu del món.

A continuació, els condueix pels diferents indrets de la ciutat on hi ha les obres pictòriques (grafits) per fer una petita explicació de cadascuna. D'aquesta manera, els alumnes podran observar les diferents mides, colors, estils... que poden fer servir els artistes i que l'art urbà pot incloure.

8.2 Curset de d'Estiu d'Art Contemporani

A càrrec de Lluís Sabadell Artiga (Cuscusian*s)

Adreçat a nens i nenes de 8 a 12 anys

Bòlit_Pou Rodó (Pl. Pou Rodó, 7-9) Girona

El curset es realitzarà en tres períodes i amb continguts diferents

Opció A: 25, 26, 27 i 28 de juny, d'11 a 13.30 h

Opció B: 2, 3, 4 i 5 de juliol d'11 a 13.30 h

Opció C: 9, 10, 11 i 12 juliol d'11 a 13.30 h

Preu: 35€

Famílies nombroses o de renda baixa i persones amb discapacitat, 20% de descompte

Mínim 8 alumnes per grup

Aquest curs vol acostar la pràctica artística a tots aquells nens i nenes que manifesten la seva vocació creativa però també per aquells que necessiten obrir noves vies a la seva imaginació i que es desperti el seu interès per la creació.

Opció A: 25, 26, 27 i 28 de juny d'11 a 13.30 h

Construir amb l'aire

En aquest primer taller es durà a terme un treball d'equip per la cocreació d'un gran inflable que pugui servir de refugi dels nens i nenes, com si fos un espai creatiu aïllat de la vida rutinària explorant artistes com Piero Manzoni, Tomás Saraceno o Nikki de Saint Phalle.

Opció B: 2, 3, 4 i 5 de juliol d'11 a 13.30 h

Taques que taquen

La taca com a element d'expressió: inspirant-se en els artistes contemporanis com són Joan Miró, Jackson Pollock... es treballarà dins l'inflable pintant de totes les formes possibles o se n'inventaran de noves (els nens portaran monos de pintar de paper per no tacar-se).

Opció C: 9, 10, 11 i 12 juliol d'11 a 13.30 h

Equilibri i moviment

Es treballarà el concepte de l'espai i el buit, la volumetria i el moviment a través dels objectes a partir d'autors com Tinguely, Theo Jansen, Fischli & Weiss. Es construirà una escultura articulada per elements quotidians: pilotes, capses, escombra, cadira, papers de colors, cordills, etc.

Lluís Sabadell és artista i editor de "contes objecte, jocs creatius i llibres d'artista". Els seus projectes artístics actuals es basen en la cocreació, la col·laboració, els jocs, els mots i ecologia dins el projecte Cuscusian*s.

8.3 Curset de Nadal d'Art Contemporani

El Surrealisme en parelles: Dalí + Magritte / Miró + Brossa

A càrrec de Lluís Sabadell Artiga (Cuscusian*s)

Adreçat a nens i nenes de 6 a 12 anys

Dilluns 30 i dimarts 31 de desembre de 2019

Dijous 2 i divendres 3 de gener de 2020

De 10 a 12.30h

Bòlit_PouRodó (Pl. Pou Rodó, 7-9) Girona

Preu: 35€

Famílies nombroses o de renda baixa i persones amb discapacitat, 20% de descompte

Dalí, Magritte, Miró i Brossa ens acompanyaran en aquest curset que vol fomentar i/o despertar la vocació creativa dels nens i les nenes així com obrir noves vies a la seva imaginació.

Sessió 1 - Salvador Dalí

En aquest primer taller ens endinsarem en l'univers creatiu del genial artista empordanès provant el mètode paranoic-crític, experimentar amb anamorfosis dalirants o habitant espais fantasmorrrrrrrrics!

Sessió 2 - René Magritte

Inspirats per l'obra de Magritte resoldrem problemes amb solucions surrealistes, descobrirem "objectes sensorials", crearem "magnífics errors", habitarem espais infinits o trobarem títols poètics que ens encantin i ens sorprenguin.

Sessió 3 - Joan Miró

Experimentarem a través dels processos creatius de Joan Miró pintant a partir de taques de tinta, sintetitzant imatges com a procés d'abstracció, fent música amb culleres... "per repercutir per màgia i miracle en l'esperit dels altres homes...".

Sessió 4 - Joan Brossa

Per celebrar i tancar l'any del centenari del seu naixement en aquest taller experimentarem creant poemes visuals a partir d'un abecedari o poemes objecte a partir de més de 100 As!

Lluís Sabadell és artista i editor de jocs d'art, llibres creatius i contes-objecte. Els seus projectes artístics actuals es basen en la cocreació, la col·laboració, els jocs, els mots i l'ecologia dins el projecte Cuscusian*s.

8.4 Bòlit Mentor

Comissari 2018-2019: Rafel G. Bianchi

Comissari 2019-2020: Maria Soler

Artistes 2019-2020: Azucena Moya, Mireia Ferron i Ingrid Riera

En col·laboració amb els instituts d'Educació Secundària: Santiago Sobrequés i Vidal (Girona), Carles Rahola (Girona) i Josep Brugulat (Banyoles).

El projecte Bòlit Mentor, que combina creació i educació, es va crear el 2012 amb l'objectiu d'establir una connexió fructífera i de futur entre els centres de producció cultural i artística i els centres docents de la ciutat. La idea és introduir artistes en els instituts per dur a terme un projecte educatiu singular, en format de tallers dirigits per l'artista, en horari escolar o complementari, els quals poden tenir lloc durant el primer trimestre del curs escolar. El resultat de l'experiència i els resultats artístics que s'obtinguin es preveu que configuren una exposició que tindrà lloc durant el tercer trimestre del curs acadèmic.

8.5. Curs de comissariat

La mutació comissarial. Conductes i gestos entre allò institucional i allò independent

Curs de comissariat a càrrec de Jordi Antas

Dissabtes 4 i 18 de maig de 2019

Bòlit_PouRodó

Preu: 45 € (36 € per a alumnes de l'EMA i Carnet Club Girona Cultura)

Places limitades

La pràctica curatorial considera la sala d'exposicions com un espai de treball i l'exposició com un laboratori. Tot i això, ja fa algun temps que els procediments, la gestió dels projectes, així com les aportacions als significats en la pràctica curatorial, varien i es determinen depenent de la constitució dels espais des dels quals s'activa el projecte

curatorial: les relacions institucionals, el seu context, la perifèria o centralitat, els espais alternatius o independents... Situacions variables i intenses, que d'una manera o una altra defineixen el tractament i el fet expositiu del treball en art contemporani més enllà de la seva pròpia mutació o evolució.

En contrapartida, en el nostre cas focalitzem l'interès sobre els procediments que s'han desenvolupat per la gestió dels projectes, l'organització dels seus agents, la narració dels processos, així com la producció de significat entorn de la mateixa pràctica curatorial. Es tracta d'uns aspectes que, exclosos igualment del mateix escenari de representació que habitualment s'articula amb les exposicions, així com també escassament desenvolupat entre els estudis més recents sobre comissariat, ens poden informar i permetre el debat entorn a les polítiques i les economies del comissariat, així com enriquir el que fa referència també a la interpretació de la pràctica de l'art.

A través d'una visió ampla d'anàlisi i gestió, aprofundirem en la tasca de la mediació entre artistes, institucions, galeries i públic que es requereix al treballar en l'art des d'una aproximació diferenciada: el treball en espais alternatius o independents, i la tasca en espais institucionals.

Podríem afirmar que les obres d'art són les que determinen la pràctica comissarial que les acompanya? Podríem afirmar també el contrari? Que la pràctica comissarial persegueix certa emancipació amb respecte a les obres d'art a les que suposadament deu la seva raó de ser? És més, és possible una pràctica comissarial sense obres d'art? En cas afirmatiu, suposa el comissariat un camp de forces independent o contrari als interessos de les obres d'art o dels artistes? És això legítim?

Jordi Antas (Lleida, 1976), comissari independent i mediador. El seu treball es centra en projectes sobre la relació amb l'entorn, les estratègies de recepció, la narrativa en l'art o la funcionalitat social de l'artista.

És fundador de DAFO Projectes (2012-actualitat) i és part de l'equip curatorial d'Orbital Residency, Santander. Forma part de l'equip del Centre d'Art la Panera i combina la seva pràctica curatorial amb la docència a l'escola d'art EAM Leandre Cristòfol de Lleida. Ha comissariat projectes com Los márgenes al Centre d'Art la Panera, Lleida (2018); Notes for a shell en l'Art o Rama, Marsella (2018); el cicle expositiu Un pie fuera. Expediciones y diásporas per Espai 13 Fundació Miró, Barcelona (2016-2017); Hip-Hup a la Supersimétrica, Madrid (2018); Let me die alone, but please film it a la Fundació Arranz

Bravo, Barcelona (2017); Pere Llobera: Still life, o dos maneres de jugar a ser dios al Trastero 109, Palma de Mallorca o el cicle expositiu Perturbaciones a la Capella de Sant Roc, Valls (2013-2015). En l'actualitat prepara l'exposició per al Salón, Madrid (2019) i el projecte Sujetano la historia, Centre d'Art Maristany, Sant Cugat (2020).

9. EDICIONS

Bòlit Edicions és una línia de treball que complementa l'oferta d'activitats del Centre amb una sèrie de productes que volen acostar la feina dels artistes al públic. Catàlegs digitals, llibres d'artista i jocs, entre d'altres, són un nou aparador a la creativitat del territori.

Aquest 2019 el Bòlit ha participat com a coeditor del llibre *Le cinéma d'Isaki Lacuesta* editat pel Centre Pompidou, ha participat en el catàleg retrospectiu d'*El Jo i l'altre*, ha editat el catàleg *Les imatges eco* d'Isaki Lacuesta (edició trilingüe) i està treballant en la producció dels catàlegs de Núria Güell (en col·laboració amb Casal Solleric, Palma) i el de l'exposició "J(e m)'accuse o la mort de l'autor", (en col·laboració amb el MAC Mataró) que es preveu que surtin al llarg de 2020.

10. MEDIACIÓ / ACCESSIBILITAT

Durant 2019 s'ha consolidat el servei de mediació de públics del Bòlit amb la voluntat d'atendre, de manera personalitzada, els visitants individuals i els grups. L'equip de mediació segueix treballant els continguts de cada exposició a partir de diferents nivells d'aproximació al fet artístic contemporani i es dissenyen activitats de mediació adreçades a un públic familiar i o a públics amb necessitats específiques.

Es dissenyen visites a les exposicions a mida segons les necessitats de cada grup (escolars, de jubilats, estudiants d'art, grups de disminuïts psíquics, especialistes, etc) se n'adapten els continguts.

S'ha constatat, sobre tot, durant la segona meitat de l'any, un augment de les visites de grups procedents d'escoles i instituts del territori, que s'han sumat a les habituals que es porten a terme des de diferents departaments de la Universitat de Girona.

Durant aquest any també s'ha començat a realitzar l'estudi de l'accessibilitat del centre i s'està elaborant un projecte d'accessibilitat a implementar els proper quatre anys.

11. PROJECTE DE DOCUMENTACIÓ

El document director del Bòlit, Centre d'Art Contemporani. Girona (2008) inclou la funció de documentació i arxiu com una de les funcions essencials que ha d'assumir el centre.

Bòlit_Documentació

Plaça Pou Rodó 7-9

Consultes info@bolit.cat

L'espai de documentació del centre està obert al públic a l'espai del Bòlit de la plaça del Pou Rodó. El fons que es posa a l'abast d'artistes i públic conté llibres, revistes, catàlegs i documents, especialitzats en creació i pensament contemporanis fruit de diferents donacions per part d'altres centres així com de bibliografia que s'ha anat adquirint al llarg dels anys. Específicament, se centra en l'àmbit local i contemporani: artistes, creacions i moviments artístics contemporanis d'avantguarda de Girona i del territori des del 1989 fins a l'actualitat, diferenciant-se dos grans blocs en el procés d'integració del fons:

- Fons del Bòlit: del 2008 en endavant. És a dir, des de la creació del Bòlit. Aquesta cronologia connecta amb l'any de tancament del Fons de documentació d'Espais, que es va produir a la primera meitat del 2010. Es crea, així, una intersecció pel que fa al 2009 preventiva de possibles buits pel fet de l'arrencada d'un i la fi de l'altre.
- Fons d'Espais: des del 1987 fins el 2010. Cal fer esment en el fet que una part d'aquest període és anterior a la creació del MACBA, per això ens fixem que una part de la documentació pot no existir a l'arxiu o biblioteca del museu.

Una part essencial del fons específic del Bòlit consisteix en uns arxivadors que recullen les publicacions i catàlegs dels artistes, espais i projectes de Girona i comarques, sota l'epígraf d'Arxiu Actiu. El programa de documentació és un servei que té per objectiu oferir al públic un fons documental sobre art contemporani. Es tracta de disposar de documentació especialitzada en creació i pensament contemporanis que doni suport a la vida del Centre, als artistes, professionals dels museus i de les galeries, professors i estudiants del territori treballant en col·laboració amb d'altres centres de documentació. Així mateix, el centre s'ocupa de produir i fer accessible la documentació resultant dels processos d'investigació, producció i exhibició vinculats a la seva programació, i d'emmagatzemar la informació en el seu propi web, fent assequible i fàcil la transmissió de coneixement de les dades (entrevistes, vídeos, imatges fotogràfiques, textos, enllaços, etc.) amb la implementació i ús de les eines pròpies d'Internet, incloses les xarxes socials.

El 2017 s'incorpora els fons documental, biblioteca i arxiu de la desapareguda Fundació Espais, Centre d'Art Contemporani (1987-2010). Aquesta aportació revaloritza el centre de documentació del Bòlit, ja que suposa la inclusió del millor material d'aquest fons, que està integrat per més de vint-mil documents i llibres, entre llibres i catàlegs, hemeroteca de revistes d'àmbit nacional i internacional, una videoteca i un arxiu que recull informació sobre artistes, galeries, centre d'art, institucions i museus d'art. Aquest fons és una peça clau dins de l'art contemporani català, ja que es va començar a construir abans de l'existència del MACBA. Per aquest motiu, part de la documentació que recull pot no existir a l'arxiu o biblioteca del museu barceloní, fet que converteix el fons d'Espais en la segona biblioteca d'art contemporani més important de Catalunya. També cal fer esment al fons generat per les mateixes activitats desenvolupades per la Fundació Espais (tant pel que fa a exposicions, com pel que fa a actes culturals com conferències, accions, concerts, etc.) i per l'edició de la revista Papers d'Art.

Durant l'any 2018, amb la incorporació del fons documental de la desapareguda Fundació Espais d'Art Contemporani, doncs, es va fer palesa la necessitat de realitzar un procés d'expurgació de la seva biblioteca i, per evitar incongruències, es van definir uns criteris a l'hora de conservar i integrar aquest fons que s'han anat implementant al llarg de 2019.

D'altra banda, pel que fa al projecte de l'Arxiu Actiu -centrat en documentació sobre artistes, projectes i espais del territori, així com documentació del propi centre d'art contemporani-, s'ha seguit ampliant el fons, ja sigui amb aportacions puntuals d'artistes i projectes del territori, així com amb la compra de publicacions que es consideren d'especial interès, ja sigui perquè l'artista està relacionat amb la programació del Bòlit, o perquè es tracta d'un artista o una publicació rellevant. S'ha procedit, també, a la catalogació d'aquests nous documents i s'han posat a la disposició del públic els arxius que en permeten la seva cerca i consulta.

Actualment, l'índex de publicacions de l'Arxiu Actiu està accessible en línia, a disposició d'altres agents i programadors i/o artistes.

Finalment, durant aquest any també s'ha continuat amb la integració de l'arxiu propi de la Fundació Espais -que contenia documentació sobre artistes del territori- a l'arxiu actiu, ampliant i completant els arxivadors de cada artista i permetent un coneixement més exhaustiu de la seva trajectòria artística.

Al llarg de 2019 s'ha treballat, també, en un protocol d'actuació i ordenació dels fons, i un d'adquisicions i donacions.

12. SERVEI DE COMUNICACIÓ

D'acord amb el pla de comunicació del centre per a cadascuna de les exposicions, activitats o projectes es realitza una estratègia específica que va des dels continguts en línia i 2.0 a les publicacions en paper passant per la senyalètica de l'espai i les xarxes socials.

Convocatòries

Anualment, el Bòlit llença una sèrie de convocatòries públiques per tal d'oferir una pluralitat de mirades sobre el fet artístic. Es tracta de concursos que volen seleccionar els millors projectes d'artistes i curadors i, de retruc, donar serveis als artistes visuals:

- Selecció de l'equip de disseny gràfic anual
- Bòlit Mentor: selecció del projecte comissarial i dels artistes que l'executaran
- Selecció d'artistes residents:
 - Residència en gravat, en col·laboració amb l'Escola Municipal d'Art de Girona
 - Residència d'intercanvi amb La Chambre Blanche, Quebec (Canadà)
 - Residència d'intercanvi amb el projecte Rad'Art de l'Associació Artéco (Itàlia)

El Bòlit també ha col·laborat en la convocatòria de selecció del projecte de Comissariat llançada per la Xarxa Transversal

Canals de comunicació

Aquest servei s'ocupa, també, dels diferents canals de comunicació del centre que per 2019 han obtingut els següents resultats:

Web

www.bolit.cat

17.456 sessions

43.708 visites a pàgines

El Bòlit també s'ocupa del manteniment dels següents webs vinculats al projecte:

Web del projecte The Spur : www.thespur.eu

Web del projecte de residències Xarter: <http://xarter.cat/>

Web del projecte euroregional Etac: <http://etac-eu.org/>

Xarxes socials

Facebook

<https://www.facebook.com/bolit.centreartcontemporani>

8.501 seguidors (pàgina)

<https://www.facebook.com/theSpurProject/>

397 seguidors (pàgina)

<https://www.facebook.com/ProjectETAC/>

247 seguidors (pàgina)

Twitter

<https://twitter.com/BolitGirona/> 4.515 seguidors

<https://twitter.com/thespurproject?lang=ca> 80 seguidors

<https://twitter.com/etaceu?lang=ca> 76 seguidors

Youtube

Canal Bòlit, Centre d'Art Contemporani. Girona

<https://www.youtube.com/channel/UCnE8ZRTFvNzmxhbGB9ur4RA>

297 vídeos

7.634 visualitzacions

122 subscriptors

Flickr

<https://www.flickr.com/photos/bolitgirona/>

3.182 fotos

42 seguidors

Vimeo

<https://vimeo.com/bolit>

81 vídeos

7.377 reproduccions

51 seguidors

Mailchimp

Newsletter ocasional: 2.293 adreces

13. COL-LABORACIONS I XARXES

El Bòlit forma part de diverses xarxes:

- Xarxa d'Espais i Centres d'Art de Catalunya. Com a membre d'aquesta xarxa col·labora en el desplegament del Pla Integral d'arts visuals i en el Pla Nacional de Patrimonialització de l'Art Contemporani.
- ETACEC. Espai transnacional d'art contemporani. Líder de projecte Europa Creativa
- Xarter: xarxa d'espais de residències d'artistes de comarques gironines.
- Hibridacions i contextos: Escoles d'Art i Centres d'Art de Catalunya
- Dia internacional de l'art. Promotor i coordinador de l'esdeveniment

14. EQUIP DEL BÒLIT

El Bòlit compta amb dues persones de plantilla (directora i administrativa) i tres persones interines: dues tècnics (comunicació i educació, producció i documentació) i un porter mantenidor. Des del 2018 hem incorporat, per períodes d'un any, dues persones d'integració social gràcies a un pla d'ocupació del SMO que compta amb el suport del Fons Social Europeu que finalitzen el contracte-programa el 31 de gener de 2020.

Carme Sais (Girona, 1964) és gestora cultural, comissaria d'exposicions i directora d'espais culturals i artístics que treballa des 1992 en l'àmbit públic local per la ciutat de Girona. Des de l'any 2013 dirigeix el Bòlit, Centre d'Art Contemporani de Girona. Ha estat directora del Centre Cultural la Mercè (1992-2007), Cap de l'Àrea de Cultura i Educació (2007-2012) i Cap de servei de Cultura (2013) de l'Ajuntament de Girona. Llicenciada en Filosofia i lletres per la Universitat Autònoma de Barcelona. Màster de Gestió del Patrimoni Històric i arqueològic (Universitat de Barcelona), Màster de Gestió del Patrimoni en l'Ambit Local (Universitat de Girona) i Experta en Direcció de Fundacions (Fundación UNED). Va ser presidenta de l'Associació Professional de Gestors Culturals de Catalunya (APGCC) des de 2011 a 2014, i coautora de la Guia de Bones pràctiques de la Gestió Cultural de l'entitat (2010). Especialista en gestió cultural, art contemporani i comissariat d'exposicions. Llengües: català i castellà (bilingüe), anglès i francès (nivell professional), italià (elemental).

Diana Sans (Barcelona, 1976): Llicenciada en Història de l'Art (Universitat Autònoma de Barcelona, 1999) i Màster en Comunicació i Crítica d'Art (Universitat de Girona, 2001). Responsable de la Comunicació i Difusió del Bòlit, Centre d'Art Contemporani. Girona,

també és responsable del Departament d'Educació i Activitats. Llengües: català i castellà (bilingüe), anglès, francès i italià (nivell professional)

Farners Cabra (Santa Coloma de Farners, 1979): llicenciada en Història (Universitat de Girona, 2001) i Postgrau en Producció i Comunicació Cultural (Universitat Ramon Llull, 2007). Responsable de la coordinació de les exposicions al Bòlit, Centre d'Art Contemporani també porta a terme altres tasques vinculades a les activitats, l'educació, el programa de residències i els projectes de cooperació internacionals. Llengües: català i castellà (bilingüe), anglès, francès i italià (nivell professional).

M. Consol Vilà Carreras (Sarrià de Ter, 1961): estudis de Batxillerat acabats el 1978. L'any 1981 comença a treballar com a auxiliar administrativa a l'Ajuntament de Girona a l'àrea de Serveis Públics i més endavant, el 2007, esdevé Cap de Negociat. De l'any 2011 al 2016 va treballar al Departament legal de l'Ajuntament, i des del 5 de maig de 2016 està al càrrec de l'administració i facturació del Bòlit, Centre d'Art Contemporani. Girona. Llengües: català i castellà (bilingüe).

Eloi Martínez (L'Escala, 1986): llicenciat en filosofia (Universitat Autònoma de Barcelona, 2011). Conserge/mantenidor del Bòlit, Centre d'Art Contemporani des de l'octubre de 2018. A més, realitza funcions d'atenció a públics (mediacions, visites guiades puntuals), així com de suport als departaments de comunicació i producció. Llengües: català i castellà (bilingüe), anglès (nivell professional) i francès (elemental).

Servei d'ocupació de Catalunya. Programa Treball i Formació

Adela Vilar Aguilera

Patricia Elena Castelnovo

Estudiants en practiques

Bàrbara Rodríguez Valdés

Ariadna Roura i Masalle

Albert Santaló Capellà

Laura Pagans Vila

15. DADES USUARIS

ASSISTÈNCIA EXPOSICIONS I ACTIVITATS			
EXPOSICIONS			
Lloc, memòria i salicòrnies	14/12/2018 - 14/01/2019	Bòlit_LaRambla	853
Madeleine Spierer	19/01/2019 - 20/01/2109	Bòlit_PouRodó	40
Casapellllum	27/10/2018 - 13/01/2019	Bòlit_PouRodó	51
Microgrames	15/12/2018 - 13/01/2019	Bòlit_PouRodó	51
Les Imatges Eco	25/01/2019 - 28/04/2019	Bòlit_PouRodó	1.746
	25/01/2019 - 28/04/2019	Bòlit_StNicolau	4.317
	25/01/2019 - 28/04/2019	Bòlit_LaRambla	11.186
Benvinguts a la plaça!	03/05/2019 - 02/06/2019	Bòlit_PouRodó	453
Plantem Maduixes	09/05/2019 - 02/06/2019	Bòlit_PouRodó	366
Aparences	11/05/2019 - 15/09/2019	Bòlit_LaRambla	13.337
Via Làctia (Temps de Flors)	11-19/05/2019	Bòlit_StNicolau	59.413
Inundart	31/05,1-2/6/2019	Bòlit_StNicolau	250
Mapa Katàrtik	6/06/2019 - 30/06/2019	Bòlit_PouRodó	273
J(e m)'accuse o la mort de l'autor	20/06/2019 - 13/10/2019	Bòlit_PouRodó	1.182
	20/06/2019 - 13/10/2019	Bòlit_StNicolau	5.329
Exposant Cinema Collage	04/07/2019 - 15/09/2019	Bòlit_PouRodó	849
Ascension - Bill Viola	04/10/2019 - 05/01/2020	Bòlit_LaRambla	3.084
L'ara i el res	19/07/2019 - 06/10/2019	Vilabertran	6.968
L'apuntador i altres símptomes	26/10/2019 - 09/02/2020	Bòlit_PouRodó	714
	26/10/2019 - 09/02/2020	Bòlit_StNicolau	1.454
2.30	26/10/2019 - 09/02/2020	Bòlit_PouRodó	714
ACTIVITATS			
Varis	01/01/2019 - 31/12/2019	Diferents espais	8.709
			121.339

16. PRESSUPOST

2019	
Bòlit, Centre d'Art Contemporani. Girona	
Personal de plantilla	124.009,85
Personal contractat	105.774,72
Consums	24.591,30
Lloguer i despeses del local	31.167,41
Servei obertura i mediació extern	6.009,61
Manteniment i inversions	21.321,25
Exposicions i activitats	61.020,68
Documentació i comunicació	38.227,49
Varis, dietes i desplaçaments	3.736,26
Activitats i educació	38.915,83
	454.774,40

Finançament	454.774,40
Subvenció Departament Cultura Generalitat	177.650,00
Fons propis	255.526,40
Fundació Banc de Sabadell	20.000,00
Ingressos propis	1.598,00